

VIORICA TOROCEANU

**POVEȘTEA FLORILOR DE
PRIMĂVARĂ**

„CUGETAREA” - GEORGESCU DELAFRAS

VIORICA TOROCEANU

**POVEȘTEA FLORILOR DE
PRIMĂVARĂ**

„CUGETAREA” - GEORGESCU DELAFRAS
BUCUREȘTI IV, - STR. POPA NAN No. 21

CARTEA I-a

Drăguți cititori, veți face cunoștință în cartea aceasta, cu mai mulți copii năzdrăvani, buni la suflet, cumiți și harnici.

Întoarceți binișor foaie cu foaie, ca nu cumva - speriați - să se ascundă și plimbați-vă cu gândul în minunata pădure, unde fiecare din voi, ar fi fericit să își petreacă vacanța ...

I

Lângă casa noastră - începui bunicuța, - se întindea o pădure mare fără sfârșit și deasă, ca peria de deasă. Iarna, jivinele pădurii, veneau până la noi pe prispă și se uitau pe fereastră; dar mie, nu îmi era frică de ele, pentru că erau blajine și prietenoase, nu ca acum.

Tata era pădurar, dar nu mă lua cu el, de gura mamei, care se temea să nu mă rătăcesc cumva.

Se împrimăvăraseră! Pădurea fremăta, răspândind până departe, reveneala ei puternică! Să tot fi avut pe atunci zece ani. Ceva mă atrăgea spre pădurea cu frunzulițe proaspete, sfoase. Nici cearta mamei, nici frica de gogorițe sau muma pădurei, nimic nu m-a putut opri. Pădurea mă chema cu susurul ei fermecat, cu mii de glasuri pe care nu le înțelegeam, dar care mă amețeau tot mai mult.

Și așa ... la începutul lui mai, când roua sclipea în iarbă, o luai la sănătoasa, fără să mă uit îndărăt! Cât voi fi alergat, nu-mi amintesc; știu doar că frunzele veștede de pe jos, trosneau sub pașii mei grăbiți, iar lăstarul tânăr și jucăuș, întindea mlădițe neastâmpărate, agățându-mi ciorapii, rochița și pălăria. O! sărmana mea pălărie, rămase aninată într-un alun! Cât am rugat-o să se dea jos! Degeaba! Mă privea mândră din vârful mlădiței și nici nu asculta măcar. Țin minte că i-am făcut o poezie, doar, doar voi îndupleca-o să se dea jos:

*„Pălărie, dă-te jos,
să-ți arăt ceva frumos!
Haide, dragă pălărie,
să pornim în pribegie ...”*

Dar văzând că pălăria nici nu se sinchisea de rugăciunea mea, îi strigai mânioasă:

*„Pălărie, pălărie
pari un petec de hârtie,
pari o zdreanță dintr'o carte
spânzurată-așa pe-o parte ...”*

Îi dădui cu tifla și pornii mai departe.

Frânturi de glasuri subțirele străbăteau până la mine, aduse de vânt. Tiptil, - ca un hoț, - să nu mă simtă cineva, mă furișai tot mai departe. Începui să deslușesc printre ramuri, un luminiș plin de soare. Un covor moale, verde, înviorase locul. O mulțime de floricele, împodobeau covorul mățos de iarbă și parfumau văzduhul cu mireasma lor dulceagă. Mă uitai în dreapta, mă uitai în stânga, nimic! Dar ... colo ... ceva mai la o parte, Doamne, ce-mi văzură ochii?!

La poalele unui copac stufos și gros de nu îl puteau cuprinde zece oameni de gros, o fată înaltă, subțire și frumoasă ca un înger, zâmbea unor micuțe floricele care se ciorovăiau de zor. Fata cea frumoasă avea părul de aur, ce cădea în valuri bogate până la pământ. Ochii ei erau ruși din seninul cerului iar gura, o garoafă aprinsă, care zâmbea mereu. În mâna dreaptă avea un toiag lung și subțire ca o trestie, care sclipea la soare de îți lua ochii.

- „Haide, fie cum vreți voi!” Grăi fata cea frumoasă!
„Dar să vă țineți de cuvânt, să vă respectați făgăduiala!”

- „Da, da, da!” Se auziră glăscioare amestecate, și floricelele clătinară vesele din cap. Atunci, o, Doamne, Zâna

cea frumoasă, căci Zână era, se sui pe un mușuroiu de furnici și de acolo, cu vârful toiagului, atinse odată, căpșorul sfios și alb, al unei floricele.

„Ghiocel să te numești, și să te ții de cuvânt!”

Pe dată răsări ca din pământ, un băiețel drăguț, cu părul blond, atât de blond, încât părea alb, și cu hăinuțe verzi. Sări sprinten de câteva ori, sărută smerit mâna binefăcătoarei Zâne și se așeză cuminte pe o buturugă de lemn, ceva mai la o parte.

Zâna ridică din nou toiagul și atinse de două ori o florică albastră, cu lujerul înalt, mlădios.

Pe dată răsări ca din pământ ...

„Viorel să te numești și să te ții de cuvânt!”

Pe dată, răsări ca din pământ, un băiețel drăguț, cu ochii albaștri, adânci ca marea, cu hăinuțe albastre parfumate; se învârti grațios de câteva ori, sărută mâna Zânei, și se așeză lângă Ghiocel.

Din nou ridică Zâna toiagul și atinse de trei ori un bobocel albastru, palid, care nu îndrăznea să se desfacă.

„Merișor să te numești și să te ții de cuvânt!” Și într-o clipă răsări ca din pământ, un băiețel drăguț, cu ochii de culoarea cerului și cu hăinuțe verzi. Se legănă de câteva ori, sărută mâna Zânei apoi se așeză liniștit lângă Viorel.

Pentru a patra oară ridică Zâna toiagul fermecat și atinse de patru ori o rămurică verde pe care stau grațios aninate, câteva bobițe albe, rotunde, parfumate.

„Mărgăritar să te numești și să te ții de cuvânt!”

Pe dată răsări în locul acela, un băiețel drăguț și jucăuș, cu părul galben ca razele de lună, îmbrăcat în bluză albă și pantalonași verzi. Sărută mâna zânei, apoi se așeză și el lângă Merișor.

„Și acum” - le spuse Zâna privind-i cu drag - „să vă dăruiesc o surioară care să aibă grijă de voi!”

Pe dată, Zâna cea bună atinse cu o sărutare tufa ce sta singuratică mai la o parte. Într-o clipă, tufișul se umplu de steluțe albe parfumate.

„Lămâița să te numești” și iată că din noianul de steluțe se desprinsă o fetiță dulce, cu părul de aur, cu rochița din aripi de fluturi. Pe cap avea o coroniță de iasomie, iar în picioare sandale împletite din firișoare proaspete de iarbă. Făcu câteva piruete grațioase, trimese Zânei o sărutare, apoi sări ușoară, pe trunchiul de copac. Bătu fericită din palme, și strigă cu glasul ei cristalin de clopoțel:

„Ghiocel, Viorel, Merișor și Mărgăritar, voi drăguții mei frățiori, să facem o horă mare în cinstea Zânișoarei noastre, ca să-i arătăm cât de mult o iubim!”

Cuprinse de o veselie mare, floricelele săltau ușoare se învârteau domol sau repede de tot, împrăștiind în aer, parfumul lor dulceag. Când se sparse jocul. Zâna pieri ușoară ca un vis, iar copiii nedumeriți se uitară unul la altul.

„Am fost cam nesocotiți” - rupse tăcerea Ghiocel, „când i-am cerut Zânei să ne prefacă în pui de om. Ce ne facem acum ?” ... își sprijini capul în mâini și rămase așa.

Cuprinse de o veselie mare ...

„O, ce nemulțumit” răspunse repede Menșor; „oare nu ai rugat-o în atâtea rânduri pe Zâna cea bună să îți schimbe soarta?”

„Ba da” - gemu Ghiocel - „dar îmi este frică să nu mă topesc de atâta căldură!”

„Ha, ha, ha” - râseră toți - „îți vom împleti o căciuliță, din iederă”, și se apucară de lucru. Căciulița fu repede gata, iar Merișor i-o îndesă cam cu ciudă pe cap și i-o prinse cu un pai pe sub bărbie ca să nu i-o fure vântul. Făcură și lui Viorel

una, pentru că începuse și el să scâncească un pic. Se priviră așa gătiți și râseră cu multă voie bună.

„Dar” - spuse deodată Lămâița - „Zâna cea bună nu ne-a dat viață ca s-o risipim șezând, sau numai jucând! Să ne facem o căsuță care să ne apere de arșiță, de ploii, de vânt”.

„Hm!” - mârâi Ghiocel - „mie îmi ajunge scufița”.

„Pfff!” - pufni Mărgăritar - „aș vrea să te văd sub arșiță cu scufița ta!” și iarăși râseră cu toții, de se umplu pădurea de sunete de clopoțel.

„Copiii” - le spuse Lămâița, cocoțându-se dintr-un salt, pe o buturugă - „am făgăduit Zânei să fim buni, cu minți și harnici??”

„Da, da, da”, - răspunseră glăscioarele în cor!

„Ei bine dragii mei, am un plan minunat!”

„Spune-ne și nouă” - se rugară ei, înghesuindu-se, încât Ghiocel căzu cu nasul la pământ iar scufița se duse de-a rostogolu.

„Nătăflețule” - se rățoi Merișor - „ai stricat bunătațe de pălărie. Să mai poștești alta!”

„O! Mititelul” - îl mângâie Lămâița, sărind grăbită de pe buturugă. Îl ajută să se ridice și îi obloji rana de la nas, cu o foaie de brustur, dar ... privind-l mai bine, o apucă râsul. Era grozav de caraghios săracul Ghiocel, cu coșcogea brusturul pe nas, de îi acoperea aproape toată fața.

„Hai Lămâița, spune mai departe” - o îmbiară ceilalți - „lasă-l e prea nătăflet!” Și Lămâița, după ce îl mai mângâie puțin se cocoță iarăși pe buturugă și începu :

„Colo în mijlocul poienei, vom ridica o casă drăguță de tot!”

„Ușor de spus !” - o întrerupse sfătosul Merișor - „dar cine să ne ajute?”

Zdup! o veveriță ...

Chiar atunci, ramurile trosniră scurt, și ... zdup! o veveriță mare și păroasă sări - din pomul cel stufos și gros de nu îl puteau cuprinde zece oameni de gros, - drept în mijlocul lor. Făcu o plecăciune întinzând o labă binevoitoare, în semn de bună ziua. Deteră mâna cu toții, dar Viorel și-o trase repede îndărăt. Îl gădilase rău în palmă blana țepoasă a mustăcioasei și acum se scărpinga din toată puterea, râzând cu

gura la urechi. Ca prin farmec, teama se risipi de parcă au fost prieteni de când lumea.

„Vă trebuiesc unelte” - îi sfătui înțeleaptă Veverița. - „Altfel, cu toată bunăvoința, nu veți face nimic!”

„Dar de unde să luăm?” - întrebă plin de curaj Ghiocel, care uitase de frică, de ploaie, de soare, de tot.

„Vă aduc eu” - se oferă îndatoritoare musafira cea mustăcioasă. „La marginea de răsărit a pădurii, e casa unui pădurar. Acolo am văzut multe lucruri de care aveți neapărată nevoie!” Și fără să mai aștepte răspuns, tușt - se făcu nevăzută în frunzișul des, care trosni scurt în urma ei.

II

Cât ai număra la cinci sute, Veverița sosi gâfâind aducând în spinare o încărcătură de douăzeci de ori mai mare ca ea. Începu să descarce:

Un joagăr, un fierăstrău mai mic pentru tăiat crenguțe, topoare pentru spintecat copacii, ciocane, cuie, un ceainic și alte lucruri trebuitoare unei gospodării, și ... grijulia Veverița scoase din urechea stângă, o pungă cu mălai; apoi, se scarpină în urechea dreaptă, și trase afară un pachetel cu sare, pe care în graba mare îl aruncase tocmai hât, în fundul urechei.

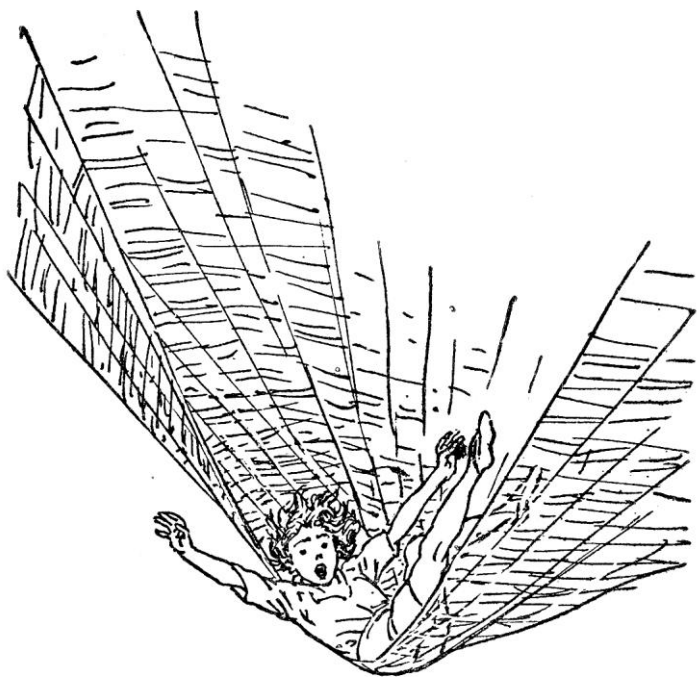
Mult se mai minunară copiii de atâtea lucruri, dar Veverița le explică zorită, că nu aveau timp de pierdut.

În noaptea asta chiar, casa trebuia să fie gata și uneltele duse neapărat la loc, pentru că pădurarul avea nevoie de ele a doua zi.

Luna se ridicase sus deasupra poienei și lumina mai tare ca ziua. Pârâul ascuns în covorul de frunze, murmura tainic, greierii se luau la întrecere cu broaștele gălăgioase; dar nu era timp de visat și Veverița dădu fiecărui copil câte ceva.

Lui Ghiocel îi dote joagărul cel mare pentru ca, împreună cu Mărgăritar, să taie copacii groși; Viorel căpătă fierăstrăul cel mic și se cațără sus în vârful unui plop înalt, să taie ramuri pentru împletit; Merișor luă toporul de coadă și poc!, poc!, de răsuna pădurea - cioplea, netezea și potrivea bârnele ca să se încheie bine.

Cocoțat în vârful plopului, Viorel părea cât o furnică de mic. Deodată, făcând un pas greșit, alunecă și căzu cu capul în jos. Norocul lui, că un păianjen grijuliu, tocmai țesuse pânza printre ramuri, așa că bietul Viorel nimeri în pânza moale și rămase acolo, legănându-se ca într-un hamac. Vai ce spaimă trăsesese! I se oprise respirația, mititelul și acum se odihnea în pânza de păianjen mai bine ca într-un pat.

Norocul lui, că un păianjen ...

... De sus ningeau leneș scame albe și pufoase de plop, iar adierea blândă îl legăna lin. Îl cuprinsese o moleșală plăcută, închise pleoapele ... dar deodată sări ca ars, în sus! Își aduse aminte că avea foarte mult de lucru până a doua zi. Se desprinse cu băgare de seamă din pânza de păianjen, ca nu cumva să o strice și se cațără din nou, cu fierăstrăul în mână, sus, în vârful plopului.

... Și se auzea - de îți era mai mare dragul, - cântecul lui voios, amestecat cu hârâitul îndârjit al fierăstrăului. „Pâr, pâr” - trosneau crăcile; „fâș, fâș”, alunecau până jos, scoțând un „pleosc” jalnic, când atingeau pământul.

Joagărul înainta de zor și sforăitul lui puternic răsuna până departe, împletit cu vocile plăcute ale lui Ghiocel și Mărgăritar.

„Crrr, craa, scârrrț” și deodată „troc!” . Coșcogeamite copacul se plecă neputincios, în fața puiului de om, - foșnind să-ți ia auzul.

„Gata și eu!” Strigă Merișor, aprins la față de bucurie. Într-adevăr, încă o lovitură zdravănă de topor și un stejar falnic, se lungi ascultător, la picioarele mici, ale harnicului Merișor.

- „La masă, la masă” - se auzi glasul cristalin al Lămâiței. „După atâta muncă, ni se cuvine un pic de odihnă!”

Cu ochii închiși, cu nările umflate, copiii alergară sprinteni spre trunchiul de pom, pe care se odihnea mămăliguța aurie, din care ieșeau aburi calzi.

„O! ce miros plăcut!” ... Niciodată nu le gâdilase nasul, un parfum mai deosebit ca acesta! ...

Veverița cea năstrușnică, o învățase pe Lămâița să gătească. Alături, pe un cârlig, ceanul gol sta bosumflat, mohorât, flămând ...

Cu un firicel de iarbă, tăie Lămâița câte o felie de mămăliguța caldă, pentru fiecare și le puse pe foi curate de brustur. Mâncară mămăliguța cu muguri proaspeți și acrișori,

pentru că Veverița care urmasese câțva timp medicina, îi sfătui să nu fie lacomi de la început. Cu timpul, se vor obișnui cu tot felul de bucate ...

Nu te mai săturai privind-i pe toți, ghemuiți în jurul mesei, lingându-și neconținut degetele care se lipeau unul de altul, cu mămăliguța caldă. La sfârșit, Veverița aduse un fagure de miere pe care îl dibuise într-o scorbură adâncă.

Băură apă rece din izvorul care țâșnea - limpede ca lacrima - dintr-o stâncă, apoi se apucară de lucru, cu aceeași trageră de inimă ca la început. Și acum, poftescă cineva să-mi spună că a mâncat vreodată, cu mai multă poftă, o masă mai gustoasă decât harnicii mei năzdrăvani! ...

III

Miezul nopții nu bătuse încă și casa era gata mai mult de jumătate! Când cocoșii trâmbițau întâiele licăriri de ziuă, acoperișul era încheiat și un brad falnic se înălța - înfipt bine - în vârful casei. Iar când aurora trandafirie umplu de raze pădurea, micuții mei dormeau cu sforăituri, care pe unde apucase:

Ghiocel și Mărgăritar, strânși unul în altul, se aciuiaseră sub o ciupercă mare și zâmbeau în somn;

Viorel, dormea fericit, sus, în pânza de păiajen, care îl scăpase de la o moarte sigură;

Merișor, se cuibărise sub o pană moale de cocor și se încălzise atât de mult, încât scosese mâinile și picioarele afară!

Ghiocel și Mărgăritar se aciuiseră ...

Merișor se cuibărise ...

Lămâița, se strânsese în puful moale și cald, la subțioara Veveriței ...

Zâna cea bună, veni în vârful picioarelor, zâmbi fericită de ceea ce văzu, apoi se făcu nevăzută, tot așa ușoară precum venise.

IV

Cea dintâi care se trezi, fu Veverița grijulie. O așeză pe Lămâița într-o scorbură căptușită cu puf și câlți și p-aci ți-e drumul, la casa pădurarului, cu lucrurile de împrumut. Nici nu băgase de seamă pachetul pe care Zâna îl ascunsese într-una din odăi; abia când se înapoie, cotrobăind pe ici colo, pentru ca să facă ordine, dădu cu ochii de el. Scotocind, scoase la iveală o sumedenie de lucruri frumoase și folositoare, cu care umplu repede casa.

În odăița Lămâiței așternu un covor frumos cu maci roșii, o canapeluță moale pentru dormit, un dulap cu rochițe și albituri ca fulgul, o măsuță de lucru cu toate cele trebuitoare unei gospodine pricepută și harnică și ... o oglinjoară, cu rama de aur, în care Lămâița putea să se gătească după bunul ei plac.

Pentru odaia băieților, Veverița nu găsi niciun covor. Gândi însă, că bine a făcut Zâna, pentru că băieții, mai neastâmpărați, l-ar fi stricat repede, ieșind și intrând mereu, foarte adesea cu picioarele ude de rouă sau pline de praf. În schimb, găsi un cuier mare, două paturi largi, o masă și un dulap doldora de cărți. Aranjă cum putu mai bine, apoi se duse la bucătărie, unde dichisi atât de frumos, încât ai fi jurat că a trecut pe acolo, mâna celei mai desăvârșite gospodine ...

V

În căsuța din Pădurea Fermecată, viața se scurgea liniștită,, departe de orice zgomot supărător.

Parcă de când lumea, fusese acolo împărăția celor cinci copilași, care se iubeau foarte mult erau cuminiți, mi-loși, harnici și mai presus de orice o ascultau pe Lămâița, care le ținea loc de mamă iubitoare.

Ah! cu câtă grije ...

Ea îi pieptănase la început, până ce au învățat copiii singuri.

Ah! Cu câtă grije le făcea cărarea într-o parte, dreaptă ca o linie îngustă, albă; iar când din întâmplare, câte un fir de păr răzleț se încurca în pieptene, Lămâița îl descurca încet, cu cea mai mare băgare de seamă. Cu toate acestea, de câteva ori și-a mușcat Ghiocel limba și a strâns tare ochii, numai să nu o supere pe Lămâița.

Ea le spăla rufele ...

Ea le cârpea ciorapii, pantalonașii, cămășuțele, căci de, băieții tot băieți, fie ei la pădure, fie ei la oraș, sunt mai neastâmpărați, decât fetele și își jupoaie repede hăinuțele de pe ei, ba chiar și pielea la genunchi. Ea le spăla rufele în albia pârauului cristalin, ea gătea mâncare, din ce în ce mai gustoasă. Să fi mâncat compot făcut de Lămâița, nu l-ai mai fi uitat. Și ca să puteți să faceți și voi, drăguți cititori, vă voi da rețeta, așa cum a furat-o vântul din caietul de bucate al Lămâiței:

Muguri proaspeți, opăriți cu miere clocotită bine. Apoi frunze de vișin sălbatec, și pe deasupra, două trei linguri de sare, ca să nu se zaharisească.

Din ghindă uscată și pisată mărunț, făcea Lămâița niște turtițe minunate pe care le ungea pe deasupra cu nectar

cules sub raze de lună plină. Dar ouă de furnică la cuptor, cu sos de măceș, și opărite cu unt de căprioară? Îți lingeari degetele, mâncând bunătățile pe care le gătea gospodina noastră. Și dacă aș sta să vă înșir aici întreaga carte de bucate pe care și-o întocmise Lămâița, nu mi-ar ajunge toată viața, atâta timp mi-ar trebui. Veți întreba repede, crezând că m-ați prins cu vreo minciună: „Dar cum și-a întocmit Lămâița o carte de bucate, când nu știa să scrie?”

Ehe! Dragii mei, Lămâița și frățiorii ei erau învățați, nu jucărie. În orele libere, copiii învățaseră să scrie și să citească. Toate cărțile cu care era doldora dulapul, fuseseră citite și răscitite de ei; căci după cum v-am mai spus odată, Veverița învățase două luni medicina, așa că acum, i-a fost foarte ușor să le arate copiilor, toată învățătura ei; copiii erau deci, mai învățați și mai pricepuți decât zece savanți la un loc.

Tot Veverița înțeleaptă și miloasă, îi învăță pe copiii să vină în ajutorul celor suferinzi și oropsiți. Strânse cu multă grijă floare de mușețel, floare de sunătoare, floare de tei și alte o mulțime de buruieni folositoare și bune de leac. Pe unele le uscă, pe altele le fierse iar pe altele le pisă, și umplu o mulțime de borcanele și de sticlute, cu doctorii bune de lecut orice boală. Apoi, pe o tăbliță de lemn, scrise în limba viețuitoarelor pădurii: - Consultații gratuite, pentru săraci și pentru bogați.

VI

Chiar de a doua zi începură să sosească o mulțime de suferinzi.

Cei dintâi care se opriră la ușa doctoriței, erau foarte nenorociți. O familie de Șoareci Albi, drăguți, cu botișoarele roz. Mișcau neîncetat mustăcioarele lungi și subțiri și-și roteau ochii rotunzi și negrii ca niște mărgeluțe. D-na Șoarec Alb și D-nul Șoarec Alb, părinții celor douăsprezece odrasle, ședea foarte smeriți și își muștruluiuau copiii cum puteau mai bine, pentru ca să nu facă impresie rea.

„Orice ai fi” - gândeau ei, - „trebuie să ai educație și educația se capătă cu multă răbdare și bătaie de cap; dar mai ales cu exemplu bun!” De ce adică, să nu se spună despre neamul lor: „Uite, cutare sau cutărică al D-nei și D-lui Șoarec Alb, e foarte bine crescut!” Este o ambiție pe care o are orice părinte, iubitor de odraslele lui.

După ce D-nul Șoarec Alb își dresese de câteva ori glasul își luă inima în dinți și ciocăni în ușa de brustur, care ascundea camera de consultație. Peste câteva momente de așteptare, D-na Doctor Veveriță, în halat alb de îți lua ochii, cu scufița tot albă, deschise grav, ușa la perete.

Toate mărgeluțele se ațintiră deodată spre figura doctoriței. Nu știai ce se oglindește în ele: Teamă, Mirare, Nedumerire, Rugăciune, încât pe Veveriță era cât p-aci s-o umfle răsul; dar, demnă, îi pofti cu un gest și îi făcu să șadă. Se așezară câte doi pe un scaun, pentru că nu erau de-ajuns.

Ochelarii Veveriței sclipeau mai tare ca de obicei, urechile mai țepoase, iar nasul, nervos din cale afară! Era întâia consultație și Veverița avea emoții nu glumă! Căuta ea

să se stăpânească, totuși, ochelarii alunecară de pe nas, iar când și-i puse din nou, îi puse pe dos. Cel mai mic dintre frații Șoarec Alb, pufni de răs, dar o singură privire a D-nei Șoarec Alb îl făcu să tacă. Nenea, însă, adică mai marele frate Șoarec Alb, scoase un chițait atât de nostim, încât ceilalți, trebuiri să-și muște vârful limbii ca să nu izbucnească în răs; chiar D-na și D-nul Șoarec Alb, tușiră fără nici un motiv.

În sfârșit, D-na doctor Veverița, își drese glasul, apoi întrebă pe D-na Șoarec alb ce neplăcere o aduce, împreună cu întreaga familie.

„Ah ! Doamnă Doctor” - se tângui mama Șoarec Alb - „poate ați auzit că ni se mai spune și Roade Mult. Ei bine, cine ne-a numit astfel, a avut puțină dreptate. Închipuiți-vă, copiii, au găsit în casa vecinului, o ladă plină cu zahăr!” Vai, cum se roșise biata D-nă Șoarec Alb, când a trebuit să destăinuiească o asemenea ispravă! Din albă cum era, se făcuse roșie ca un mac aprins. Chiar tatăl Șoarec Alb, se schimbuse grozav, în timp ce odraslele Șoarec Alb, rușinoase plecaseră capul ca niște flori ofilite.

„Ei, ș-apoi?” o încuraje D-na Doctor.

„O! oftă mama Șoarec Alb, cu lacrimi în ochi; „copiii au început să roadă cu nemiluita și de bucurie au făcut atâta tărăboi încât atras de zgomot, stăpânul casei veni cu o bătă mare! Și acum tremur când mă gândesc ce bătă grozavă avea omul acela în mână! Ridică binișor capacul lăzii și începu să dea în dreapta și în stânga, unde nimerea!”

„Aha!” făcu Veverița cu dispreț. „Vasăzică, ai fost și dumneata acolo! Frumos exemplu, n-am ce zice!”

„Vai D-nă Doctor!” făcu mama Șoarec Alb, „mă dusesem doară să îi aduc pe copiii acasă!” Veverița însă pricepu cu cine are de-a face și întrebă înțepată și disprețuitoare: „ce s-a mai întâmplat pe urmă?”

„Pe urmă, veni și femeia stăpânului casei, cu coșcogea măturoiul. Închise ușa, și se așeză la intrarea vizuinei noastre.

Cum nu aveam altă ieșire, vă puteți închipui D-nă Doctor, sub ce ploaie de lovituri ne-am strecurat în culcușul nostru!”

„Biata bunica, acolo și-a găsit moartea!” se amestecă - neîntrebat - în vorbă cel mic dintre frații Șoarec Alb!

„O, o, o!” se miră D-na Doctor Veveriță, luându-și capul în mâini! „Vasăzică întreaga familie; frumos, foarte frumos din partea dumneavoastră!”

„Dar nu e ce credeți d-voastră D-nă Doctor!”, făcu D-nul Șoarec Alb, plin de indignare; mama, ca și soția mea, se duseseră să aducă odraslele acasă; vă rog să mă credeți, pe cuvântul meu de ... Șoarec Alb, cinstit!”

„Hm!” făcu Doctorița - fără să se fi convins de spusele d-lui Șoarec Alb - „copiii trebuiau să ceară, și cu siguranță că ar fi căpătat! Nu e frumos să furi avutul altuia. Și ... doamnă Șoarec Alb, precum și d-ta domnule Șoarec Alb, exemplul pornește de sus! Mă văd nevoită să vă spun că ceea ce ați căutat ați găsit, și încă nu atât cât meritați!” Și D-na Doctor, scoțându-și ochelarii, se ridică hotărâtă să nu ajute unor clienți atât de necinstiți; dar ... privind-o din întâmplare pe D-na Șoarec Alb, o văzu îngălbenindu-se, iar ochii, ca două mărgeluțe negre, înnotau în lacrimi. Se întoarse blajină, răzgândindu-se și le mângâie boticurile roz. Apoi dete fiecăruia îngrijirile necesare, iar la plecare le umplu brațele cu borcanele cu alifii bune de leac. Ce fericiți erau toți din familia Șoarec Alb! Nu știau cum să mulțumească bunei doctorițe; ba chiar făgăduiră solemn, să nu mai râvnească și să nu mai ia din avutul altuia, câte zile vor mai avea. Și așa, încărcăți cu leacuri de tot felul, se depărtară încet, care cu urechiușa bandajată, care cu piciorul în ghips, care cu codița înfășurată bine, căci de război fusese, nu glumă!!! ...

Și așa, încărcăți ...

VII

Abia plecă familia Șoarec Alb și se ivi o caleașca aurită, trasă de paisprezece fluturi minunați. În caleașca de aur, pe flori de levănțică, era culcată o vietate mică, palidă și suferindă. Mult se mai miră Veverița cu asistenții ei, de musafirii frumoși, care sigur că erau foarte bogați, deoarece potcoviseră picioarele cailor fluturi, cu potcoave de aur, iar hățurile presărate cu pietre scumpe, sclipeau de ai fi jurat că soarele a risipit pe ele, tot aurul lui strălucitor.

Vizitiul, un țăntar înalt, slab, cu ochii verzi, sări sprinten de pe capră, aruncă hățurile ajutorului său și cercetă locuința medicului, cu o privire disprețuitoare. „Cum adică, în cocioaba asta, din brusturi și iasomie, o să șadă stăpâna lui?” Foarte nervos, sări țăntoș pe capră și cât p-aci să întoarcă pe unde venise, dacă stăpâna lui, nu ar fi intervenit la timp. Abia

înduplecat, trase rădvanul la scară, sări în fața cailor ca să nu o ia razna și își scoase respectuos chipiul. Stăpâna, mica și plăpânda Tic-Tic, prințesă de Frunză de Stejar, coborî lin, pe brațele sclavelor sale. Se făcu o liniște dumnezeiască, natura încremenise de parcă totul era un tablou, sau o carte poștală ilustrată.

Veverița, impresionată la culme, pierdu boneta în iarbă, scăpă mânușile pe care le călca acum în picioare, iar peste halatul alb ca zăpada, agățată în pripă, zăpăcită, o pereche de pantaloni de ai lui Merișor, pe care tocmai îi adusese Lămâița să îi cârpească.

Cine ar mai fi putut să rămână cu fruntea încrețită, sau cu privirea mânioasă, în fața unui asemenea tablou? Se stârni un râs, de se clătinară copacii, frunza de brustur, care ținea loc de ușă, se dădu de perete atât de tare, încât ieși din țâțâni, iar nobila Tic-Tic, alunecă din brațele care o țineau și căzu mototol la pământ. Caii se speriară ca de streche și o luară razna, călcând în picioare pe bravul vizitiu, care rămase lungit în mijlocul drumului, ca un semn de mirare! Vă închipuiți teama, uluiala și zarva care s-a produs! Veverița dădea ordine peste ordine, pe care le încurcase în așa fel, încât nu mai știa nici ea ce spusese. Urechile i-se bleojdiseră în jos și se lungiseră îngrozitor de mult, așa ca la câinii de vânătoare, iar ochii, holbați din cale-afară, stăteau parcă s-o ia rasna, după caleașca aurită.

Slugile, leșinate de spaimă, căzuseră care pe unde le apucase leșinul, numai Lămâița cu frățiorii ei își mai păstrase calmul și se pregăteau să dea ajutor. Aduseră targa - din fire de raze de lună la întâiul pătrar - și cu foarte multă băgare de seamă, așeză - Lămâița - pe pernele moi, pe sârmana principesă Tic-Tic, care părea un fulg de pădădie. O duseră în camera de lângă cabinetul de consultații și Lămâița rămase cu ea, în timp ce frățiorii ei, culegeau cu două degete, pe ceilalți leșinați. Nu trecu mult timp și Lămâița auzi un oftat ușor:

Plăpânda Tic-Tic, deschisese ochii și se uita mirată împrejur. Când o zări pe Lămâița, îi făcu semn să se apropie și cu glasul încet, - cuprins de oboseală - povesti despre viața și despre nobila ei origine. Așa descoperi Lămâița, că plăpânda principesă Tic-Tic era urmașă a vestitelor omizi mîncăcioase, care usucă stejarii falnici și fac cel mai mare rău pădurilor. O ură nestăpânită umplu sufletul curat al Lămâiței la gândul că un astfel de trântor nesuferit și stricător se lăfia în caleașca aurită încât fără pic de milă pentru delicata principesă Tic-Tic, o apucă de mînuța firavă și delicată ca un fir de păr, și o aruncă jos, în mijlocul odăii. Apoi, furioasă ieși trântind ușa, și se înapoie repede cu ceva în mână. Cât ai clipi, se auzi „fâș, fâș, fâș” și demna urmașă a nobilelor omizi Frunză de Stejar, împreună cu sclavele și cu vizitiul cel slab, înfumurat și cu ochii verzi, dispărură pe fărâșul pe care îl adusesse Lămâița. „Hâșt!” Și focul își primi vesel prada, în mașina de gătit. Nu se auzi decât câteva pocnituri ușoare, apoi focul cântă vesel mai departe, fericit că și-a făcut datoria. Cînta și Lămâița și își săpunea de zor mîinile, când iată și Veverița, cu un morman de cărți de medicină. Vroia să cerceteze bine toate cazurile de leșin, nu doară că nu se pricepea, dar acesta era un caz excepțional de grav, așa că cerea o consultare a vrafului de cărți. Când o văzu Lămâița atât de gravă, o pufni rîsul, apoi duioasă, duioasă de tot o strânse pe buna și conștiincioasa Veveriță în brațe, sărutându-i perii țepoși de pe frunte, de pe ochi, de pe bot. Și o asigură că nu mai era nevoie de nimic, pentru că toți leșinații se lecuiseră așa deodată, ca prin farmec. Tocmai atunci se auzi un pocnet mai tare în mașina de gătit, pe care nu îl pricepu decât Lămâița, desigur, pocnise ultima leșinată, cea mai grasă, deci cea mai lacomă dintre ele.

„Câte frunze or fi ronțait și câți copaci falnici vor fi rămas triști și despuiți de frumoasa lor podoabă!” Hotărî să înceapă cu frățiorii ei, cel mai neîndurat război contra familiei

omidă. Se ținu de cuvânt și în scurt timp nu mai rămase nici urmă deomidă în toată pădurea.

Cum îi mai mulțumeau copacii! O mângâiau cu lăstărișul lor proaspăt și mlădios; „fâș, fâș, fâș”, se auzea neîncetat, cântecul de mulțumire al pădurei, scăpată pentru totdeauna de hrăpăreții paraziți ...

Mulțumită că a făcut o faptă bună, Lămâița se culcă fericită, dar nu putea să doarmă. Fie că era prea obosită, fie că era prea fericită; căci și oboseala prea mare și fericirea prea mare alungă somnul.

Era o lună minunată, un potop de salbe de argint cădea pe acoperișul casei, se furișa pe fereastră pe patul Lămâiței, pe părul, pe fața ei, încât toată odaia era luminată ca ziua. Ce basm fermecat spunea pârâul limpede și rece, că amuțise pădurea și privighetorile? Lămâița încercă să prindă frânturi din basmul fermecat, dar sforăiturile frățiorilor ei, nu o lăsară. Râse cu bunătațe, gândindu-se la ei, pe care îi recunoștea după felul în care sforăiau: Mărgăritar, sforăia cu gura puțin căscată, făcând uneori pauze, ca și când ar fi numărat; Merișor, sforăia apăsător și prelung, ca un purceluș prea sătul; iar Ghiocel și Viorel, parcă aveau un joagăr în nas!

Muzica asta, în loc să o supere, o legănă pe Lămâița, până când începu să o cuprindă o amețelă ușoară, apoi aripi nevăzute o ridicară ca pe un fulg, sus, sus, în ploaia de raze, tocmai la lună.

Veverița, mai dădu o raită pe la copiii ca să vadă dacă s-au dezvelit sau nu, apoi, în odăița ei - de la mansardă, - cu coatele pe fereastră și cu capul sprijinit în palme, începu să depene de pe caerul vremei, copilăria ei, viața ei toată ...

VIII

A doua zi, se sculară cu toții, dis de dimineată; fiecare știa ce avea de făcut, așa că vremea se scurgea în liniște și înțelegere deplină. Se făceau mari pregătiri pentru operația de după amiază, întâia operație! O biată albină lucrătoare își rupsese aripioarele de prea mult zbor din floare în floare; ba chiar unul din picioarele cărătoare de nectar, îi atârna scrântit, în jos. Luase o încărcătură de șase ori mai mare decât ea și acum sărmăna albină aștepta cu inima strânsă de teamă, în cabinetul doctoriței.

Ora hotărâtă operației sosi, totul pus la punct, și într-o curățenie perfectă, operația începu. Se aduseră câteva aripi uscate de libelulă, pentru ca lumina să fie cât mai puternică și ... Doamne ajută! Nu se auzea nici măcar respirația vreunuia din ei. Un fir de păianjen de ar fi căzut, s-ar fi auzit, atât de mare era liniștea ce domnea stăpână, în sala de operații!!

Aripioarele fură lipite atât de bine, încât albina se jura că se simte mult mai ușoară și mai tânără ca înainte, iar piciorul, o, desigur, niciodată nu fusese mai puternic și mai sprinten decât acum.

Și albina, o rugă pe D-na Doctor să i-le scoată și pe celelalte, pentru ca să i-le potrivească tot atât de bine, ca pe cel dintâi ...

Fu o adevărată explozie de bucurie, când albina fericită, se roti lin în toată încăperea; parcă era un mic aeroplan, așa zumzăneau aripioarele sigure de ele. Și pentru ca albina să nu se anemieze din cauza unei operații atât de grea, Veverița îi dete o picătură de doctorie, pe care n-a vrut în ruptul capului să o spună, așa că nici eu nu am de unde să o

știu. Drept răsplată, albina care căpătase puteri nebănuite, aduse binefăcătorilor ei, un stup mare plin cu miere, pe care îl încarcă pe aripioarele lipite în ajun; și așa, rămaseră prieteni adevărați, pentru totdeauna, dar prieteni adevărați, nu glumă ...

IX

Veverița își freca - mulțumită - palmele și se așezase în capul mesei, în timp ce copiii aranjau tacâmurile, farfuriile, paharele. Toți erau fericiți și forfoteau cu atâta zor încât ai fi zis mai degrabă că un roi de albine harnice, se luaseră la întrecere.

Ah, ce minunat mirosea ciorba pe care tocmai o aducea Lămâița, pe o tavă lustruită și lunecoasă, ca oglinda unui lac, pregătită pentru patinaj. Așteptau lingându-și buzele cu nerăbdare și urmărind cu ochii lacomi, castronul alb atât de neprețuit. Dar, nu știu ce făcu, ce dresă Lămâița, că în loc să îl pună pe mijlocul mesei cum făcea de obicei, îl puse în capul lui Mărgăritar, care ședea cel mai cuminte dintre ei, - mititelul - și nu se aștepta câtuș de puțin la asemenea baie.

Se auzi un „ah!” - muștrător - al Veveriței și un murmur de părere de rău al celorlalți, care se uitau nedumeriți la șiroaiele de ciorbă, - grăbite - din părul, de pe urechile, de pe obrazii și de pe hăinuțele albe ca zăpada, ale lui Mărgăritar

O, cum se mai roșise Lămâița, - de părere de rău!

Începu să plângă cu suspine, și nu se potoli decât atunci când Veverița o alintă blajin, spunându-i că ea văzuse bucătari pe la case boerești nu glumă, care răstoarnă câteodată mâncarea pe jos, apoi o adună repede cu mâinile și o servesc stăpânilor la masă, ca și când nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

Se mai luminează Lămâița puțin, mai ales când Mărgăritar o asigură că nu pățise cine știe ce. Avusese mare noroc, că fusese o zi de post și ciorba era rece; și cum orice rău are și partea lui bună, Mărgăritar își linsese buzele, ba chiar și palmele, cu limbuța lui mică și roz; apoi, sorbi - liniștit - ciorba, care se prelinsese în buzunarul de sus, din stânga hainei. Nu prea se arată încântată Veverița, de felul în care mâncase Mărgăritar, dar, de data asta, se făcu că n-aude, n-a vede căci de, fusese ceva cu totul neobișnuit, Și-apoi ciorba, ah, ciorba de păpădie, era atât de gustoasă, încât Veverița se gândi roșindu-se puțin - că ar fi făcut și ea, tot ca Mărgăritar

...

X

Curând, Veverița cea înțeleaptă și bună, împlinea o sută cincizeci de ani, iar ca semn de adâncă dragoste și recunoștință, copiii îi făcură în taină o poezie, pe care avea să o declame Viorel, cu glasul lui cald și parfumat.

Tot în taină, Lămâița îi pregăti o mulțime de bunătăți pe care le ascunse cu grijă într-o scorbură, ceva mai departe de casă, pentru că mustăcioasa descoperirea repede orice: O vedeai îndată ridicându-se în două lăbuțe mișcând mustățile în toate părțile și până nu găsea, nu se lăsa.

Ziua cea mare sosi, cu multe bătăi de inimă și cu foarte multă forfoteală.

Viorel, dispărea din când în când ca să mai citească odată poezia pe ascuns, pentru ca să nu facă vreo greșală; Ghiocel, cățărat prin toți copacii căuta atent, alune, nuci și jir, bucate preferate de Veveriță.

Curând, Veverița cea înțeleaptă ...

Merișor îi împletise o coroniță de toată frumusețea, din floricele parfumate pe care le-a căutat cu multă osteneală.

Mărgăritar, strânsese în cupe albe, rouă răcoritoare și o ținea ascunsă la răcoare, ca să nu i se strice gustul.

Iar Lămâița, sărăcuța de ea, roșie, roșie de bucurie și de atâta zor, aranja masa cea lungă și netedă ca sticla, pe care o ciopliseră băieții, dintr-un tei bătrân.

Încă cinci minute de așteptare și sărbătorita își făcu apariția, de pe o ramură tânără, ce se îndoi până la pământ. Buimăcită, Veverița clipi de câteva ori, se frecă la ochi apoi, dumirindu-se, începu să plângă cu hohote. Ceilalți, uluiți, începură să plângă și ei. „Ah! drăguța mea, să fi putut vedea scena aceasta duioasă, n-ai mai fi uitat-o chiar dacă ar fi să trăiești o mie de ani!!”

După ce se mai liniștiră, copiii se repeziră spre Veveriță, o îmbrățișară cu multă căldură și îi sărutară mâna cu deosebit respect. Biata Veveriță, înduioșată peste puterile ei, tremura toată; noroc, că îi oferiră repede un scaun în capul mesei, altfel, sigur, cădea jos istovită cu totul. Abia acum începură prezentările, - căci copiii invitaseră pe toți vecinii apropiați - și musafirii, sfioși și tăcuți, care ședea ca niște sfinți zugrăviți, veniră pe rând:

D-na și D-nul Răgace, eleganți în haine negre lucitoare, impuneau prin ținuta lor majestuasă. Luară poziție de drepți, apoi se ploconiră atât de mult, încât D-nul Răgace, care se cam îngrășase în ultimul timp, simți o pârâitură strașnică la subțioara dreaptă. De rușine, se făcu mai negru și în fâstâceala lui, dete mâna stângă Veveriței care zâmbi îngăduitoare.

D-na Greier, singură, cernită, slăbită grozav de la moartea soțului său, înainta sfioasă, făcu o plecăciune, și cuprinsă de emoție începu să suspine încet. Veverița, văduvă și ea, o mângâie blajin apoi o pofți să șadă în stânga ei.

D-na și D-nul Boul lui Dumnezeu, în hainele obișnuite, roșii cu picățele de tuș, se scuzară cum putură, dând vina pe croitor, care în graba lui, greșise bunătate de stofă; așa că acum, fâstăciți, se simțeau foarte rău cu îmbrăcămintea lor de toate zilele. Iar D-na Boul lui Dumnezeu, era cât p-aci să uite de cadoul pe care îl adusese. Foarte rușinoasă, D-na se desfăcu la piept, scoase de acolo, un șirag de mărgele roșii cu bobite negre și îl prinse, tot rușinoasă, de gâtul Veveriței. Căpătă în schimb o sărutare apăsată, lângă una din urechi.

D-na și D-nul Licurici, scânteind de frumusețe, sărutară mâna venerabilei bătrâne și îi puseră pe cap o cunună de luminițe, care luceau de îți lua ochii.

D-na și D-nul Furnică în ținută de gală, se ploconiră adânc. Când Veverița o privi mai bine, D-na Furnică se roși până în albul ochilor. Pricepu ea că odraslele Furnică, în

număr de câteva sute daseră năvală la borcanele cu dulceață ale Lămâiței, și când Veverița îi surprinsese, odraslele fuseseră cam ... necuviincioase, așa că Veverița o învinuise mai mult pe D-na Furnică - pe mama - decât pe copiii. Și privirea de acum, era o rămășiță de muștrare, care până la urmă se transformă în bunătate, căci - se gândi Veverița - e greu să crești un singur copil, dar câteva sute.

Numeroasa familie Albină, cu faguri grei de miere, și cu făclii de ceară curată, își făcu apariția, în zumzet de ari-pioare. Veverița, în picioare, le făcu o primire deosebită, așa cum se cuvine unor prieteni vechi și adevărați.

D-na și D-nul Șoarec Alb, cu cele douăsprezece odrasle, nu îndrăzniră să apară, ci sfioși, priveau cu ochi lacomi și curioși, de după niște tufe de iasomie, își călcase ră făgăduiala de a nu mai jefui avutul altuia, și acum, cu conștiința neîmpăcată, nu le venea să dea ochi de aproape, cu binefăcătoarea lor.

Într-o tăcere solemnă, glasul dulce și parfumat al lui Viorel, începu, ca un susur molcom, ca o șoaptă mângâietoare:

DRAGEI NOASTRE VEVERIȚE

I

*Să ne trăiești, o Veveriță dragă,
Cât cerul, marea și pământul
Și fericită viața 'ntreagă
Să ni te țină Domnul Sfântul.*

II

*Iar dacă este scris vreodată
De tine să ne despărțim,
Cu toți răspundem deodată:
„Mai bine bucuroși, murim!!”*

Glasul dulce al lui Viorel ...

III

*Căci, Veveriță adorată,
Din pom de nu te coborai
N-am fi făcut noi niciodată,
Poiana, colțișor de rai!*

IV

*O! Veverița noastră dragă;
Mulți ani, Mulți ani să ne trăiești
Și fericită viața 'ntreagă
Să-ți deie Domnul, ce dorești ...*

Când isprăvi de citit, era roșu ca focul și nu îndrăznea să ridice ochii din pământ. Toți aplaudară puternic în strigăte de bravo, ura, mulți ani trăiască și până la urmă cine mai înțelegea ceva?

Veverița, zguduită de plâns, nu putu să zică nimic, ci doar îl strânse pe Viorel atât de tare la pieptul ei, încât sărmanul Viorel era gata, gata să se înnăbușe. Strănută de câteva ori, pentru că îl gădilase în nas un fir de păr din blana aspră și țepoasă a Veveriței.

Merișor veni sfios cu coronița lui, care se cam veștejise, dar Veverița îi mulțumi asigurându-l că niciodată nu văzuse o coroniță mai frumoasă ca aceea.

Cupele cu rouă, aduse de Mărgăritar, pe o tavă lucrată de el, făcură o impresie puternică asupra Veveriței. Fiecare luă câte un pahar și ciocnind, urară sărbătoritei, numai lucruri bune. Și pentru că băutura bună încălzește inima și dezleagă limba, începu o veselie atât de mare, încât vântul și copacii amuțiră de admirație.

Rând pe rând, trecu în stomacurile musafirilor, delicioasa ciulama de urzici, neîntrecuta tocăniță din foi de brustur, minunatul stufat din flori de nufăr, ouă de furnică la cuptor cu salată de cimbru sălbatic!!

Ah! aroma care se răspândea înviorătoare, din salata de cimbru sălbatic! Închideai ochii și respirai adânc, încet, de teamă să nu se risipească ...

Nu pot să nu pomenesc de turțițele cu susan și miere care se lipeau de cerul gurii atât de tare, încât la un moment dat nu se mai auzea decât un mormăit nostim, un fel de bâzâit din care nu înțelegeai nimic.

Alunele, nucile și jirul pe care le adusesese Ghiocel, fură ronțăite cu atâta poftă, încât se auzea de departe ...

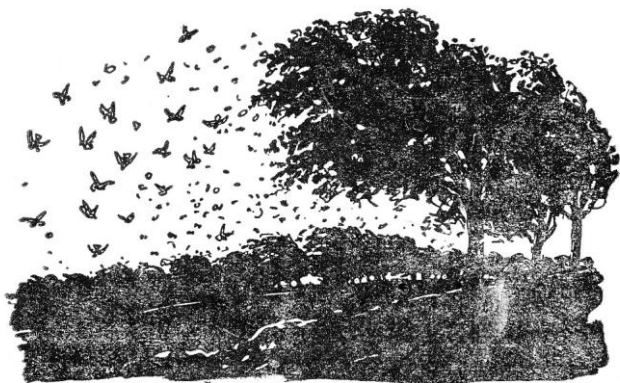
Nici nu se putea să nu se isprăvească o asemenea masă împăratească, fără o horă ameteitoare, care bătători iarba, de parcă nici nu fusese cândva ...

Hăt, târziu, când umbra înserării se lăsă domoală, musafirii se gândiră că au și ei casele lor. Se despărțiră cei mai buni prieteni din câți au fost vreodată, iar D-na și D-nul Licurici, se oferiră să le lumineze calea, pentru că Luna, supă-

rată că nu fusese poftită și ea la ospăț, se ascunsese bosumflată după o maramă de nour ...

XI

Ca un vis au trecut zilele însorite și îmbălsămate de vară! În Poiana Fermecată nu se mai simțea atâta veselie! Domnea o liniște apăsătoare, un început de grije nelămurit bine. Pădurea chiar, nu mai fremăta ca mai înainte. Era obosită, își mișca alene crengile greoaie, iar frunzele aproape palide, erau adâncite în visare.

Ca un vis, au trecut zilele însorite de vară ...

Copiii, care altădată răscoleau pădurea cu veselia lor, erau din ce în ce mai abătuți. Le dispăruse sprinteneala care nu îi ținea locului o clipă măcar. Și într-o seară, când vântul scutura cu furie copacii, Lămâița îl surprinse pe Ghiocel, cufundat în rugăciune, în colțul cel mai întunecat al odăii.

„O! buna mea Zână” - suspină el dureros de trist - „fă-

mă iarăși florica micuță, albă și neștiutoare, care vestește sosirea primăverii!!!”

Și ... toți, într-un singur gând, îngenunchiară în tăcere lângă frățiorul lor, și o rugară fierbinte, pe Zâna cea bună, să le dea înfățișarea lor de la început ...

XII

Ploua cu găleata, vântul parcă vrea să ia pe sus căsuța cu copiii cu tot. Pe canapeaua Lămâitei, Veverița gema în-cet. Ieșise pe ploaie, și răcise grozav. De două zile se chinuia rău de tot. Acum părea că nu o mai doare nimic, dar totuși gema. Se gândea că e bătrână și presimțea ceva.

Copiii ședeau tot timpul în jurul ei, mângâind-o și alinând pe cât se pricepeau, durerea bieteii Veverițe.

Vai, ce mult îmbătrânise în două zile de boală! Albise de tot, ochii erau duși în fundul capului, iar zbârciturile adânci o îmbătrâneau cu cincizeci de ani! Bieții copilași ar fi vrut să îi spună și Veveriței dorința lor, dar văzând-o atât de bolnavă, au tăcut, ca să nu i se înrăutățească boala. Ei, mititeii, nici nu bănuiau măcar, că sârmana Veveriță auzise rugăciunea lor către Zână și la gândul că va rămâne iarăși singură fără copiii dragi pe care îi iubea atâta, ieșise prin ploaia rece și acuma ... acuma aștepta ea ceva care să o mântuiască ...

Răpăitul ploii încetă o clipă, vântul strânse brusca strunele, iar un mănunchi de raze palide, străbătu sfios, prin ceața care se destrăma. O rază mai îndrăzneță, lunecă prin fereastră și se opri mângâioasă pe capul bătrânei Veverițe. O alintă blajin pe frunte, pe ochi, apoi se stinse în neant, ducând cu ea, sufletul bun, duios și cald, al mustăcioasei, care rămase

cu ochii deschiși cuprinzând într-o ultimă îmbrățișare copiii atât de dragi ...

XIII

În mantia părului ei de aur Zâna cea bună veni ușoară ca o frunză desprinsă de pe ram. La poalele copacului gros, - de nu îl puteau cuprinde zece oameni de gros, - copiii așteptau sgribuliți în tăcere. În sufletele lor curate se dădea o luptă mare, care îi amețea. Peste câteva clipe aveau să fie iarăși micuțe și neștiutoare floricele, dar ochii lor erau ațintiți spre căsuța din Poiana Fermecată, unde petrecuseră atâtea zile minunate, unde iubita lor Veveriță se odihnea și acum, învelită bine, pe canapeaua Lămâiței ...

Zâna cea bună atinse cu toiagul fermecat, o singură dată pe Ghiocel; cât ai clipi, răsări în locul acela, un mănunchi de frunze uscate. Copiii, cu lacrimi în ochi, se repeziră și sărutară frunzele de pe jos. Vai, atât mai rămăsese din veselul Ghiocel!

„La primăvară, la primăvară” - strigară ei îmbrățișându-se plângând;

„La primăvară, la primăvară” - foșniră încet, ca un suflu - frunzele veștede de Ghiocel;

„La primăvară, la primăvară” - vui pădurea înlăcrămată;

„Da, da, la primăvară” răspunse căsuța din Poiana Fermecată;

„La primăvara” susură trist pârâul umflat de atâta plâns;

„La primăvară, la primăvară”, - suspină îndurerată, firea întreagă, în jurul lor ...

Și Zâna atinse cu toiagul fermecat, pe rând pe fiecare copil: Pe Viorel de două ori, pe Merișor de trei ori, pe Mărgăritar de patru ori.

Când se văzu singură Lămâița, începu să plângă cu hohot, dar Zâna cea bună o strânse lung la pieptul ei, o duse în brațe până la tufișul singuratic și trist și cu o sărutare o prefăcu din nou în tufă de iasomie ...

XIV

Câțiva fulgi albi jucăuși, porniră de sus - din cerul de plumb - se rotiră de câteva ori în aer apoi se lăsară tăcuți pe frunzișul veșted, în iarba uscată.

A doua zi, căsuța din Poiana Fermecată, nu se mai zărea din nămeții uriași de zăpadă ...

A doua zi, căsuța din Poiana Fermecată ...

CARTEA a II-a

I

Zăpada se topise de parcă nici nu fusese cândva: un vânticel călduț prinse a legăna domol crengile înmugurite.

O copilă bălană, cu părul galben ca razele de soare, cu ochii albaștri, alerga neastâmpărată, de la câmpie la deal, încurcându-se printre crengile livezilor bogate, iar de acolo, sus prin pădurile nesfârșite de fag și stejar pe care le trezea din amorțeală cu cântece vesele; apoi se pierdea în negrele păduri de brad cu care se lua la hârjoană, de se auzea foșnetul frunzelor subțiri și țepoase, până departe; ca pe urmă, ușoară ca fulgul să se împrăștiie pe piscurile înalte sau prin prăpăstiile primejdioase, și nu rămase nici un colțișor necercetat de minunata vesela copilă.

Pe braț avea un coșuleț fermecat din care presăra cu dărnicie, puzderie de floricele albe, albastre, galbene, roșii, care de care mai frumoasă, și mai dulceag parfumată. Nici un muritor n-a avut fericirea s-o vadă, dar toată lumea o simțea și o aștepta cu brațele deschise. „Ce parfum! Ce putere de viață!” Se auzea pretutindeni! „Ah! Primăvara, vine Primăvara; uitați-vă ce flori minunate au scos căpșoarele din iarbă! Și mugurii plini, stau gata să plesnească!”

Pe braț avea un coșuleț ...

Copiii nu mai aveau astâmpăr, își aruncau cât colo hăinuțele groase și căciulile de oaie și numai în cămașe cu picioarele goale, zburdau, bătând vioiși din palme:

„A venit frumoasa Primăvară, a venit frumoasa Primăvară!”

Ei ... și ... drăguța mea, întâiele floricele care se risipiră din coșulețul fermecat, erau albe ca fulgul și sfioase de tot.

„Ghiocei, bunicuțo, ghiocei” bătu veselă, - nepoțica - din palme!

Și ghioceii au căzut la șes, printre ultimele urme de zăpadă, la deal pe sub copacii goi și triști, la pădure prin covorul umed, al frunzelor moarte în anii trecuți. Mai ales în jurul unui bordei sărman, ghioceii căzură atât de deși și mulți,

încât părea un covor alb, țesut din fire de zăpadă. Ghiociei aceia nu se scuturau niciodată, iar în nopțile cu lună, se deschidea puternic și scânteiau mai tare ca pietrele prețioase.

Se spune că odată Zâna Primăvara era să fie omorâtă de ger! Tocmai acolo, lângă colibă, o aripă puternică de îngheț, care își lua zborul spre alte meleaguri, încolțise dușmănoasă pe biata copilă cu părul bălai. Îi răsturnă cu furie coșul, împrăștie floricelele pe jos, și o lovea năpraznic; dar ușa colibeii se deschise prietenoasă, la timp. Un val de frig o aruncă înnăuntru, pe biata Zeiță cu părul bălai. Apoi, ușa se închise și se înțepeni atât de tare, încât viscolul, cu toată puterea lui, n-a mai putut s-o deschidă!

În fața vetrei, se odihnea un tânăr cioban. Plete bogate îi adumbreau ochii îi acopereau umerii lați; sumanul verde pe care se respiră în voie, șuvițe de întuneric din părul lui, țăarii albi strânși pe picior, îl făcea să pară mai degrabă un Făt-Frumos.

Nici n-apucă să întoarcă capul spre ușă, că zâna îi acoperi ochii, cu vâlul ei. Nu trebuia s-o vadă nici un muritor.

În zadar se rugă ciobanul să-i dea voie să o zărească măcar, pe minunata copilă pe care o primise de atâtea ori cu brațele deschise când era copil, iar mai târziu, om în toată firea.

Viscolul șuiera cu furie, lovind în pereții de lemn ai colibeii sau se repezea nebun pe hornul vetrei și murea nepu-tincios în jarul care umplea de lumină, odaia.

Un singur fir de ghiocel rămase agățat pe fundul coșului și acum ridicase căpșorul - mirat de atâta căldură. Zâna îi luă repede, îl duse la buze apoi îl prinse la cheutoarea sumanului, sus în partea stângă a pieptului, lângă o șuviță răzleață ce tremura în neastâmpăr. Ciobanul luă mâna Zânei în mâinile lui, o duse încet la buze apoi acoperi cu ea, plâpânda floare de ghiocel.

Așa, în cântecul neînțeles al focului, Zâna îi povesti

ciobanului de ce o dușmănea de moarte urăciosul îngheț; îi povesti despre minunata ei călătorie în țări îndepărtate; de alaiul florilor; de cântecul păsărelelor; de dansul ușurel al fluturilor colorați. Și ... pe când Zâna Primăvara povestea încet atâtea amintiri fermecate, zorile se iveau liniștite și aprindeau fereastra în roșu arămiu.

Era o Auroră senină; viscolul trecuse, de parcă nici nu fusese cândva. Vru să-și ia rămas bun de la cioban, dar acesta își ascunse fața, căci lacrimi din belșug se prelingeau pe obraji, pe pletele resfirate, pe sumanul verde. Și nu știu bine: Lacrimi de-ale ciobanului erau, sau ce, în cupele palide și delicate de ghiocel?

„O! nu pleca buna mea Zână”, o rugă el deznădăjduit!
„Sunt singur pe lume, sunt singur de tot!”

Zâna se desprinse din brațele care o rugau și pluti ușoară spre ușă.

„Nu se poate” îi răspunse ea „gândește-te câtă lume mă așteaptă? Câți sărmani care au înghețat de gerul aspru al iernei, nu vor fi așteptând sosirea mea; dar copiii săraci și bolnavi care nu au altă bucurie decât razele călduțe de soare, câmpul verde smălțuit cu flori, cântecelele păsărelelor și roiuri de fluturi minunat colorați?” Vru să deschidă ușa dar ciobanul o apucă din nou:

„Lasă-mă să te văd, minunată Zână, o clipă măcar!”
Dar Zâna se înspăimântă la asemenea gând! Știa bine că cine ar privi-o în față, ar muri numaidecât! Îi alunecă din brațe și pieri ușoară ca un vis. Ciobanul își smulse vălul și o zări în clipa în care trimetea o sărutare colibei și floricelelor risipite pe jos.

Dar ... vai, blestemul trebui să se împlinescă și muritorul cioban fu pedepsit pentru îndrăzneala lui.

Acolo, în mijlocul colibei, îl înmormânta Zâna, scaldându-l cu lacrămile ei.

Cu vremea, răsări în locul acela o mlădiță albă de

mesteacăn, care cresc, umplu încăperea ieși prin acoperiș își înălță capul semeț peste ceilalți copaci ca să poată privi în calea Primăverii dragi. Crengile mlădioase le lăsă în jos spre colibă ca pentru a o adăposti de vreme rea.

În fiecare an, Zâna Primăvara luneca voioasă și plină de lumină spre locul știut numai de ea. Mesteacănul simțea sosirea ei și prin mii de frunzulițe verzi, îi trimetea Zânei, sufletul lui, viața lui toată. Era fericit la gândul că nu rămăsese cioban ca mulți alții de seama lui. Fremăta mișcându-și crengile subțiri și moi, de parc-ar fi spus: „Nu mai sunt singur, nu mai sunt singur!”

Ghioceii risipiți în jurul colibeii nu se vestej au niciodată, pentru ca vara ca și iarna, toamna și primăvara să țină de urât singuratecului mesteacăn.

Astfel orânduise Zâna Primăvara, cu părul bălai ...

II

Căsuța din Poiana Fermecată era cufundată în liniștea în care o lăsaseră toamna trecută, micuțele floricele. Pe canapeaua Lămâiței, Veverița dormea, mereu, acoperită bine ca să nu îi fie frig. Așa o lăsaseră copiii, așa o găsi acum Zâna Primăvara, care ajunsese cântând prin Poiana Fermecată.

Risipi pretutindeni, tot felul de floricele, apoi se opri mirată în fața căsuței. Știa bine că anul trecut nu fusese nici urmă de căsuță acolo; mai știa că în Poiana Fermecată nu pătrunde nici un muritor de rând, ci doar ciutele sprintene și speriate, ce zburdă la un loc cu iezii.

Zâna se apropie de ușă, o deschise și cercetând toată casa zâmbi dulce, așa cum numai o Zână știe să zâmbească. Era sigură că descoperise căsuța unei familii de pitici.

„Dar Veverița asta, cum doarme pe o astfel de vreme,

Doamne? Nu s-o fi săturat de atâta somn?” Deschise larg fereastra, chemă un mănunchi de raze de soare și le așază pe ochii, pe fața, pe toată Veverița cât era de lungă. Cât ai zice trei, Veverița mișcă o ureche, ba le ciuli pe amândouă, mișcă o lăbuță amortită, apoi pe celelalte, deschise leneș pleoapele ca să nu o supere lumina prea mare, căscă gura până la urechi, mai făcu câteva mofturi, se propti în coadă și sări în sus, sprintenă ca la șaisprezece ani! Se repezi la oglinda Lămâiței și se strâmbă de ceea ce văzu. Toți păianjenii își făcuseră cuib în blana ei, în urechile ei, ba unul mai îndrăzneț întinsese pânza în nara stângă a Veveriței și acum tocmai trecea cu suveica în nara cealaltă ca să isprăvească țesătura. Foarte supărată, Veverița își vârî nervoasă o lăbuță în nas, (vai, să fi făcut gestul acesta vreunul din copiii!) apoi strănută atât de puternic încât păianjenii fugiră de-a rostogolul ca niște mărgeluțe negre, iar pânza plutea hăt, departe în văluri alburii, de ai fi zis că sunt vălătuci de nouri.

Se scutură strașnic, și iat-o la lucru, cu puteri tinere, cu încredere și avânt. Găsi mătura în colțul în care se odihnea deobicei anul trecut și ... fâș, fâș, fâș, mătura cânta în felul ei, zorind; și tra-la-la-la-la, Veverița se lua la întrecere, amintindu-și frânturi de cântece, cu care copiii umpluseră anul trecut, pădurea.

Ah ! copiii! ... și la gândul ăsta, începu Veverița să plângă, să plângă, să măture, să măture zorită, să cânte, să cânte, toate în același timp, încât mătura amețită se opri din lucru, mirată:

„De unde Doamne atâta ploaie, pe vremea asta plină de raze de soare?” Podelele erau ude learcă de lacrimi calde ca și sufletul cald, al duioasei Veverițe. Și nu-i de mirare, că mătura începu să suspine și ea, întâi încet, apoi de-a binelea, și ... Doamne ce să vezi, că toate lucrurile din casă începură să plângă și ele! Noroc că ușa era deschisă la perete, așa că puhoiul de lacrimi se scurse afară, făcându-și drum prin

pajiștea verde spre pâraiașul cristalin în care copiii se bălăciseră atâta!

„Lămâița, Ghiocel, Viorel, Mărgăritar și Merișor”, astfel se îngânau suspinele din care se înfiripă un cântec târăgănat, o doină fermecată; o rugăciune fierbinte către Zâna cea bună de anul trecut. Fără copiii mult iubiți, Veverița avea să-și scoată toți dinții, ca astfel să moară de foame, căsuța va arde până în temelie, de atâta foc, iar pâraiașul se va ascunde, de necaz, în fundul întunecat al pământului. Sâc!

Dar ... O! minune! „Fâl-fâl-fâl” Zâna cea bună, cu ochii de cicoare, Zâna cea bună, ascunsă în mantia părului ei de aur, se lăsă ușoară ca un vis, la poalele copacului stufos și gros, de nu îl puteau cuprinde zece oameni de gros. Împărți pretutindeni zâmbetul ei senin, alungând tristețea și jalea din Poiana Fermecată. „Haide odată, Cărăbuș Picior de Lemn” spuse Zâna cu părul de aur, întinzând mâna spre Cărăbușul care plutea leneș aducând sub o aripă, Toiagul Fermecat.

Un cărăbuș cu piciorul de lemn??!! Doamne Sfinte! Ce minciună!

Minciună? Dar bine, cum puteți spune dragii mei că e minciună, când în cartea I-a, Veverița învârtea mămăliguțe atât de gustoase? Și ca să te încredințezi de adevărt, care încă nu te-ai convins, iată îți voiu destăinui cum de se poate așa ceva:

Cărăbuș Picior de Lemn, adică slujitorul Zânei cu părul de aur, avea odată, atunci când a ieșit din coaja sa, patru sau șapte sau atâtea picioare câte trebuie să aibă un cărăbuș. Dar pentru că ăsta pe care tu l-ai cunoscut acum era un leneș și jumătate, umbla întotdeauna cu ghetete murdare de noroi. Ei și în loc să stea în fiecare seară să-și curețe nenumărate perechi de ghetete - căci Zâna cu părul de aur nu îi dădea voie să umble desculț și nici cu ghetete murdare, - și-a ros picioarele, unul câte unul. Da, da, acum sunt sigură că ai să mă crezi. El singur și le-a ros și s-a ospătat cu sângele lui.

Vezi bine că nici nu a leșinat nici nu s-a anemiât, dovadă că trăiește, e gras, rumen, zboară unde nici nu poți bănuși și cară coșcogea Toiagul, acolo unde Zâna cea bună, cu părul de aur, îi poruncește.

În locul atâtor picioare își puse el unul de lemn. Cum? Nu știi, te rog să mă crezi, pe cuvânt! Sunt sigură că te-am convins, de aceea deapăn povestea mai departe, așa cum s-a întâmplat, și-o jur!

... Ca și în cartea I-a ieșiră la iveală drăguții copilași pe care îi cunoașteți. O! Doamne ce de pupături! O! Doamne ce de: „ah!” O ! Doamne ce de: „scumpă dulce, minunată” și atâtea alte dulcegării de te credeai într-o cofetărie mare! Sărmana, dulcea Veveriță, rămăsese fără peri pe bot de atâtea pupăceală! Și cine știe cât i-ar mai fi ținut, dacă foamea nu le venea de hac. Ce să pregătească în pripă? Căci pentru o asemenea zi, trebuiau preparative de o săptămână, nu glumă! Nici urmă de jir sau ghindă în copacii înalți! Doar frunză proaspătă, sfioasă, tremurătoare! Și-apoi copiii nu mâncau nici jir nici ghindă, așa cum o culegeai din copac. Atunci? Atunci, hai căutați copii, că dacă stați locului, cu ochii mari, cu buza de jos lăsată și cu mâinile cruciș, puteți muri de foame. Într-o clipă, săriră cu toții: Viorel, luă toporul - făcut de el vara trecută - și poc, poc, pac, pac, reteză, sau mai bine zis rupse crenguțe uscate pentru ațâțat focul, Merișor și Ghiocel aduseră apă proaspătă dela izvor, Mărgăritar ciopli furculițe din frunze de ferigă, în timp ce Lămâița și Veverița se apucară să lustruiască vasele care se cam înnegriseră de atâtea somn. Dar foamea tot nu le trecea. Dimpotrivă, le tăia stomacurile și mai multe nu!

Oac, orac, bine v-am găsit...

„Oac, oac, orac, bine v-am găsit” strigă tare, un Brotăcel drăguț și verde ca jadul cel prețios. Dete Veveriței un coșuleț plin de pește, dar nu orice pește, ci dintre cei mai buni. Brotăcelul se mai orăcăi pe limba lui - n-a vrut să-mi traducă ce a spus - și zbură ca săgeata undeva prin frunze, fără să aștepte mulțumiri. Am spus „zbură”, pentru că Brotăcelului acesta verde ca jadul prețios avea două perechi de aripioare străvezii cu care se avânta uneori în slava cerului, de nu îl mai zăreai. Era muzicant ales, îi plăcea cântecul înălțimilor ameteitoare, de aceea se ridica deseori în neant cu cele două perechi de aripioare străvezii.

Să vă mai spun cum pregătiră peștii? Pe grătar! Căci Păstrăvi Aurii erau și Păstrăvului Auriu și proaspăt, nu-i stă nicăieri mai bine decât pe grătar. Sau dacă n-ai grătar, ascute o frigare. Tot una e! Și să-l auzi atunci cum cântă! Da, Păstrăvul Auriu și proaspăt e și el mare cântăreț!

III

A doua zi, când raze de aur umplură pădurea copiii erau sculați de mult. Băieții cățarați pe acoperișul casei, băteau câte un cui sau schimbau câte o șită veche prin care zăpada își făcuse loc. Veverița deretecase peste tot, și acum, în șorțul ei alb cu (picățele) roșcate, supraveghea oala cu fiertură care cânta veselă pe foc. Oala cu fiertură cânta, focul cânta, Brotăcelul zburător și verde ca jadul prețios, cânta, Păstrăvul Auriu și proaspăt, învârtit în frigare, cânta.

Îmi închipui că ați da mult să trăiți măcar o zi în Poiana Fermecată pentru a auzi asemenea concert. Trebuie însă să aveți norocul să-i găsiți pe toți cântăreții, în „voce”.

Când Veverița tocmai curăța supa de spumă iată și Lămâița cu poala plină de abia o ducea. Gâfâind, puse jos un morman de ouă de furnică pe care le dibuise undeva. Se repezi la cămară, luă o cofiță din lemn de afin și așeză ouăle cu multă băgare de seamă. Cernu peste ele cenușe, o băători deasupra ca să nu intre aer și duse provizia de ouă la loc răcoros în cămară. Dădu o raită pe la bucătăria de vară, de unde venea un val de aburi, care te leșina. Ridică toate capacele, își vârî nasul în toate oalele - adică în oală, că una singură era - și se ținu cu amândouă mâinile de stomac. Bucătăria de vară era în dosul casei într-o tufă de lipan. Tot acolo era sufrageria de toate zilele. Când aveau musafiri sufrageria trecea în fața casei sub agrișul stufos printre straturile de flori.

Cum până la prânz mai era o bucată de vreme, Lămâița se gândi să facă un clopoțel cu care să cheme copiii la masă, căci uneori era răgușită și nu putea să strige. Alese

un degetar de ghindă și-i făcu limbă dintr-un fir de păr, de care anină o bobită de nisip. Codița îi era aceia obișnuită, așa cum crește în copac. Când îl clătină Lămâița, întâi încet, apoi mai tare, pe urmă tare de tot, porniră din clopoțel sunete atât de armonioase încât te legăna. Cum vedeți și clopoțelul cânta!

Copiii, prinseră să cânte și ei, pădurea întreagă fredona, Veverița cu lingura în mână bătea tactul și cânta, oala depe foc ridică vocea, focul se porni și el, Brotăcelul verde ca jadalul prețios, se lăsă din văzduh și rezemat de o sulfină cânta; cânta cu mâna stângă pe inimă, cu cea dreaptă peste cea stângă, ca pentru a opri inima să nu fugă cumva; Păstrăvii Aurii - de data asta cei vii nu cei fripți - scoaseră capul din apa cristalină care cânta și ea, și începură să cânte și ei! Chiar Râma cea urâtă, care se furișase tiptil, ridicase capul, căscase gura și ... nu știu ce făcea! Cânta sau nu, se mira sau nu, dar pentru că toți cântau, desigur că și râma cânta.

Dragii mei, cântați și voi, cântați mereu din toată inima!

Căutând să se folosească de faptul că nimeni nu păzea oala depe foc, Cioara hrăpăreață se lăsă din zbor ca o săgeată, vârî pliscul lung și nesuferit în oala cu supă și fură întregul rasol, așa fierbinte cum era, și nu se opri decât la cuibul ei dintr-un vârf oarecare de copac.

Fiindcă ciorba era clocotită, nefericita cioară își opări atât de rău ciocul, încât acesta se muie și căzu la pământ, ca o foaie degerată de ceapă. Pentru lăcomia ei, rămase flămândă și fără cioc.

Ah, cum se mai înfură când auzea pe Șoricelul Albastru strigând-o: „Cioară Opărită sau Cioară fără Cioc”.

Cioara hrăpăreață ...

Șoricelul Albastru, era un Șoricel Albastru închis, de un albastru atât de albastru, încât părea oțel călit. Avea o blăniță moale, catifelată, lucioasă și albastră, care costa ... cât o piele albastră de șoarece. Se cățara pe nesimțite sus unde își avea cuibul Cioara Opărită sau Cioara fără Cioc, și când nefericita cădea pe gânduri, Șoricelul Albastru „haț” o apuca de coadă, cu colții lui ascuțiți și tari. Așa ca să se joace!

Cioara Opărită sau Cioara fără Cioc, dădea speriată din aripi; ar fi avut poftă să-i tragă o urechială strașnică, dar cu ce? Cu ciocul ei cel opărit, care căzuse, moale ca o foaie degerată de ceapă?

Când masa fu gata, se aduse supa. Ei, dar unde intrase Păstrăvul Auriu și proaspăt, care clocotea mai adineauri în zeama verzuie cu miros de leuștean? „Hm! Să nu îl fi răbdat sufletul să stea ca orice pește în zeama de pe foc?” Mai știi! S-o fi strecurat binișor, în pârau cristaline și o fi cântând acum cu ceilalți frați ai lui!

„Unde, unde?” Cine știe?! Că dacă Cioară Opărită nu și-ar fi pierdut ciocul, și-ar mai putea să croncăne, s-ar lăuda în gura mare, de acolo din vârful copacului: „Eu l-am mâncat, eu vi l-am furat de sub nas!” Dar cum Cioară Opărită nu putea spune, nimeni n-a aflat niciodată unde a intrat peștele din oală.

A, uitasem: Șoricelul Albastru, de un albastru închis ce părea oțel călit, văzuse totul și putea să spună, bucuros de intrigă, dar pe cât era de albastru, pe atât era de prostuț. Nu se pricepea el ce e un Păstrāv Auriu, un Cosac sau o Balenă; așa că până la urmă, tot nu s-a aflat nimic. Iar copilașii din Poiana Fermecată, cu Veverița dimpreună, au mâncat zeama, cea cu miros de leuștean. Și era atât de bună, încât au mai oprit și pentru masa de seară, drăguții de ei!

IV

Dacă aveți prieteni adevărați, întrebați-i: „Oare vremea destramă ea prietenia adevărată?” Dacă aveți unul, doi sau mai mulți, vă vor răspunde grav: „Nu! prietenia adevărată ține, ține mereu!” Așa și cu prietenii din anul trecut. I-ați uitat?

Au fost doară și prietenii voștri. Cum de i-ați putut uita?

D-na și D-l Răgace;

D-na și D-l Furnică împreună cu odraslele;

D-na și D-l Boul lui Dumnezeu;

D-na și D-l Greer ; pun aici și pe D-l Greer, pe care nu l-ați cunoscut până acum, D-na Greer fiind văduvă. Dar, aproape trecând anul de doliu, D-na s-a căsătorit din nou. D-l Greer, cântăreț neîntrecut a încântat-o într-atâta pe D-na

Greer văduvă!

D-na și D-l Licurici.

Numeroasa familie Albină și alții pe care eu poate i-am uitat.

Vedeți, nu pomenesc aici de Familia Șoarec Alb, pentru că nu au fost prieteni adevărați!

Acești prieteni adevărați pe care i-ați mai întâlnit în cartea I, fiind adevărați prieteni, nu își uitară de vechii și adevărații lor prieteni, copiii, nici de vechea și adevărata prietenă, Veverița. Nemaî vrând niciunul din ei să locuiască unde au locuit - să nu îmi cereți strada, numărul sau cartierul - a luat fiecare ce a putut și iată-i acum pe toți sosind neanunțați, în Poiana Fermecată!

Aici voiau să rămână mereu, aici cu copiii dragi, cu Veverița dragă! Osteniți lăsară boccelele jos, se așezară pe ele ca să le fie moale și așteptară. Le era teamă și inima le tâcăia ca un ceasornic zorit, care o ia mereu înainte.

Fură primiți atât de bine, cum ați fi primit și voi niște prieteni dragi. Veverița, ca mai în vârstă își luă inima în dinți și-i șopti ceva la ureche, D-nei Furnică; ceva în legătură cu borcanele de dulceață ale Lămâiței și cu celelalte provizii. De, e cam urât să vorbești cu cineva la ureche, dar odraslele Furnică erau câteva sute; în sfârșit toate se aranjară bine de tot așa cum trebuie să se aranjeze în lumea bine crescută; D-na Furnică făgădui mai mult decât putu, D-na Veveriță o crezu cât putu ... și ... se așezară toți, așa cum le dorea sufletul, căci gazde bune aveau; loc bun de adăpostit cât poteau.

V

Era o noapte de basm ... Stăpâna nopții, luna, își răsfirase beteala peste întreaga fire adormită. Pe fiecare frunză, pe fiecare floare, se furișa o rază tremurătoare de argint.

În Poiana Fermecată domnea liniștea și somnul. Toți erau obosiți, se culcaseră târziu, pentru că avuseseră o zi de muncă grea. Veniseră de pretutindeni flori, noian de flori:

Zambile, în rochițe albe albastre roz și violet, cu multe volănașe. Se parfumasera cam mult, împrăștiind miresme tari până departe.

Lalele galbene, roșii, pestrițe și albe.

Narcise numai spumă de dantelă;

Liliacul mândru ca un prinț, plin de buchete minunate colorate și parfumate dulceag;

Stânjeneii delicați în mantii străvezii de voal;

Panseluțe catifelate, sfioase și micuțe;

Părăluțe drăguțe, cu gulerașe albe roșii sau roz;

Macii, ah, Macii grațioși cu minunatele lor pălării colorate. Stârniră murmur de admirație, cu toate că și ceilalți musafiri erau la fel de frumoși; dar pălăriile acelea mari, care se potriveau atât de bine cu Macii înalți; asemenea pălării, zău, nu mai avea nici un musafir, oricât de elegant ar fi fost.

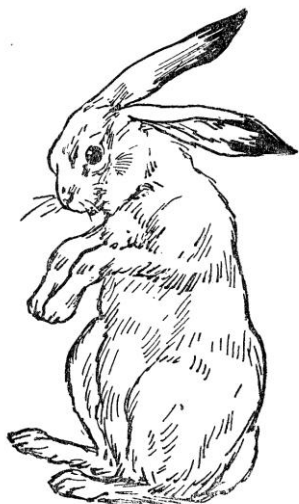
Au mai venit o sumedenie de flori și floricele, dar dacă aș sta să le înșir pe toate aici ați crede că poate vreau să vă țin un curs de Botanică; nu dragii mei, hotărât nu! Așa că nu vă mai spun decât că toți musafirii erau care de care mai frumos îmbrăcați, sclivisiți și dichisiți, ca pentru o nuntă aleasă și parfumați cu parfumul lor obișnuit pe care nu îl

schimbau niciodată!

Bietele gazde, erau frânte de oboseală dar își primiră musafirii cum nu se putea mai bine șj. acum dormeau de-ți era mai mare dragul, fiecare unde o furase somnul.

„Sst! sst!” se auzea din copac în copac: „Florile dorm! Sst! Lăsați florile să doarmă!”

Pe când liniștea părea încremenită, un biet Iepure, nu știu ce făcu, ce drese că se încurcă în atâtea rochițe, de îl luă amețea. Făcu câteva salturi la întâmplare ca să scape, și căzu peste o urzică ce se pripășise nepoftită prin Poiana Fermecată.

Era un iepure mare ...

Era un Iepure mare, frumos, cu blana albă și mătăsoasă; doar sfârcurile urechilor erau negre ca date cu tuș. Ce nostim Iepure, nici nu vă puteți închipui! Înveninata urzică, se trezi și furioasă că iepurele i-a stricat bunătate de somn, îi strigă în gura mare: „Hei Iepure Cenușiu ești mai prost ca o Găină Plouată!” Și așa i-a rămas, Iepure Cenușiu,

sau Găină Plouată!”

O să-i spunem Iepure Cenușiu, ofensă destul de jignitoare - pentru un Iepure mare și frumos, cu blana albă spumă - dar care totuși nu e atât de gravă ca Găină Plouată!

Se auzi un murmur și frunzele prinseră să șoptească: „Se trezesc florile! Se trezesc florile!”

Niște vrăbii lacome se războiau în vârful casei pentru o bucățică de rămă uscată, și făceau atâta gălăgie, că micuțele floricele deschiseră ochii mirate, apoi se treziră de-a binelea foarte rușinate, că soarele le văzuse dormind și încă așa cu rochițele cele bune de sărbătoare.

„Vai ce rușine, vai ce rușine!” Se aprinseră atât de tare la obraji de credeai că s-au fardat cu întreaga cutie de ard; își neteziră în grabă, rochițele motolite, volănașele descrețite, fundele desprinse din păr. Își aranjară buclele și ridicară căpșoarele sus, în vârful casei unde vrăbiile lacome se ciupiseră până la sânge pentru o bucățică de rămă uscată.

„Ah!” Gândeau micuțele flori! „Trebuie să fi vrabie ca să te omori pentru o bucățică de rămă uscată!”

„Zor copii, zor fetelor” se auzi glasul Veveriței. „Astăzi e nunta Firului de Pai cu frumoasa Garofiță de Câmp”.

Înalt, mlădios, Firul de Pai nu era un pai oarecare. Avea straie brodate cu broderii grele, ca fii de împărat. Când vântul se juca în pletele de aur ale Firului de Paiu, părea că acestea se aprind și scânteiază. Erau lanuri întregi de fire de pai dar nici unul nu se asemena cu mirele de azi.

Subțire, palidă micuța mireasă nu era nici ea ca celelalte surioare garofițe de câmp. Ai fi zis mai degrabă, că doi copii de împărat, fuseseră schimbați astfel, de un blestem cumplit.

Mireasa avea cea mai frumoasă rochie albă, pe care o văzuse cineva. Îi lipsea coronița pe care orice mireasă, fie ea garioafă sau nu, o poartă cu mândrie pe cap. Repede, împleti

Lămâița o coroniță bogată de stelute albe parfumate, din tufa de iasomie. I-o puse pe cap și o prinse de vâl cu bobite strălucitoare pe care i le dote Mărgăritar. Vălul, am uitat să vă spun, era țesut din fire de păianjen cu roua pe ele.

Beteala ? Trimise soarele atâtea raze, încât fericita mireasă era acoperită cu o mantie strălucitoare de aur! Și aur era pretutindeni, - aur din belșug - pe frunze, pe unde puneai ochii, pe unde căleai cu piciorul.

Când mirele și mireasa fură gata, se suiră pe spinarea lui Șoarece Albastru. Ce frumos strălucea blana catifelată și albastră, de un albastru închis, a Șoricelului Albastru! Închipuiți-vă dragii mei, o bucată de catifea albastră, cu sclipiri de oțel călit, în care razele aurii răsfrângeau lumini atât de dulci încât te simțeai legănat ca de valuri line albastre, sub bolta liniștită albastră! Și în toată albăstrimea aceea minunată, mirii frumoși, scâlțați în aur și pietre prețioase! Așa ca în poveste!

Se suiră pe spinarea lui Șoarece Albastru ...

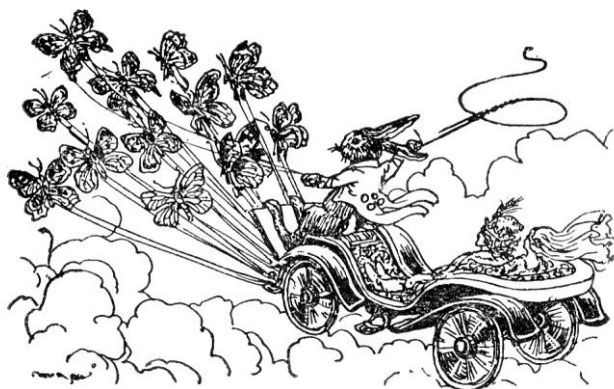
Șoricelul Albastru, îi plimbă lin, prin fața musafirilor care aplaudau din toate puterile. Fiecare dăruia câte ceva. Fu o adevărată ploaie de flori și de nestemate - căci Florile aveau și giuvaericele cu ele - și cuprinse de avânt aruncau cu dărnicie podoabele toate.

Când obosiră de aplaudat cu mâinile, dădură din picioare, dar freamătul tot nu se sfârșea.

„Poc, poc, poc” se auzea din când în când zgomotul pe care îl făcea Cărăbuș Picior de Lemn când aplauda puternic din picior.

Se strânseseră atâtea daruri că nu aveau unde să le mai pună, spinarea Șoarecelui Albastru nefiind prea încăpătoare. Chemară pe Iepure Cenușiu care ședea foarte abătut la o parte din cauza nesuferitei de urzică. „Auzi D-ta! Iepure Cenușiu”. Îl împăcară cu vorbe dulci asigurându-l că urzica e tot urzică, și iată-l pe bietul Iepure Cenușiu cu o poftă atât de mare de veselie, încât parcă nimeni nu-i spusese o insultă atât de grozavă!

Bătu de două ori din palme, fluieră cu un deget în gură - dar atât de repede că nu îl zări nimeni - și iată se ivi caleașca aurită, trasă de paisprezece fluturi minunați, care fusese cândva a familieiomidă Frunză de Stejar. Încă mai mirosea a levănțică, așa că puteți să vă închipuiți ce levănțică bună întrebuința pentru parfumat, nobila familieomidă Frunză de Stejar.

Noroc să dea Dumnezeu ...

Cât ai clipi, caleașca fu plină cu darurile primite, mirii urcați deasupra, - noroc să dea Dumnezeu, - Iepure Cenușiu luă hățurile și într-o hărmălaie de nedescris, fericita pereche, sui pe o alee de raze, sus, sus, tot mai sus, în văzduhul albastru, senin ca floarea de cicoare.

Adevărata forfoteală, abia acum începu căci se pregătea masa pentru sărbătoriți. Și masa trebuia să fie gata, când se înapoiau călătorii noștri din văzduh!

Pentru că în cartea I nu plouase niciodată, a plouat aici în cartea II-a și tocmai acum, Mirii nu mai aveau de gând să se înapoieze; ploaia începu să scalde tot ce întâlnea în cale. Vai de rochițele frumoase cu volănașe și cu dantelă albă. Se mototoliră de parcă se jucaseră de-a v-ați ascunselea, prin noroiul de pe jos. Nici nu se mai putea să fie veselie după asemenea întâmplare. Se hotărîră deci să plece fiecare de unde a venit, mai ales că nici mirii nu se mai coborau din văzduh, și treaba asta le spori supărarea.

Gazdele nu știau ce să mai facă, deteră vina pe ploaie, dar până la urmă Veverița le umplu buzunarele și coșulețele cu multe bunătăți și foarte politicoasă le ură drum bun.

Fiecare musafir era însoțit de câte o furnică; fiecare furnică ținea coșulețul cu bunătați și câte o umbrelă de brustur ca să apere de ploaie ce scăpase neudat. Astfel se despărțiră nuntașii care până adineauri umpluseră văzduhul cu veselia lor. Gazdele răsuflară ușurate, pentru că oricât de politicoș și de bine crescut ai fi, nu poți să nu ai nervi cu atâta zarvă pe cap!

Uf! Și afurisita asta de ploaie, numai ea era de vină! Și ploua, ploua mereu cu bășici.

Lămâița cu frații ei ieșiră prin ploaie și se bălăceau cu picioarele goale prin apa care curgea din belșug.

Veverița în odăița ei, la mansardă, ședea cu coatele sprijinite pe fereastră, cu capul în palme - cum îi era obiceiul - și se uita nerăbdătoare la cer.

„Poate or fi avut vreo pană la una din spițele roței, poate au pierdut întreaga roată și acum se vor fi oprit pe o margine de nour ca să o dreagă, sau cine știe ce. Vor fi zburat în altă parte, în împărăția lanurilor bogate, de unde era de fel Mirele Pai!

Încet, încet înserarea cobora domoală, și cuprinse în mreșile ei cenușii Poiana Fermecată.

Ce să mai faci acum, în faptul serei, mai ales după două zile de atâta zbucium? Își urară noapte bună și se culcară oboșiți așa că adormiră numaidecât.

VI

Cum se luminează de ziuă se apucară de lucru. De gătit mâncare nu mai era nevoie, căci mâncare aveau pentru două luni de zile, atâtea bunătați le rămăsese. Așa că Veverița și Lămâița se apucară de țesut. Trebuia isprăvit covorul minunat pe care îl începuseră de câteva săptămâni. Și era într-adevăr minunat, covorul! Urzeala era numai din raze de lună împletită cu raze aurii de soare. Bătaia, o Doamne, numai flori! Floare lângă floare, cu parfumul ei cu tot. Și cele mai frumoase flori! Cu cel mai minunat parfum!

Ici colo, scânteia printre flori, urzeala, răspândind sclipiri de aur și argint!

Covorul trebuia să fie gata, fiindcă toamna se apropia și Zâna avea să vină să-și ia darul făgăduit. Căci dragii mei, minunatul covor, era hărăzit Zânei cea bună cu părul de aur.

Spata lovea de zor, suveica alerga ca gândul, degetele Lămâiței lunecau ca șopârla, Veverița nici nu se vedea de zorită, să taie, să înnădească fire, să potrivească florile, încât te lua amețea. Nu știi cât or fi stat ele așa zorite la războiu, dar când luna trandafirilor de dulceață se sfârșea, covorul era pe jumătate gata.

„Ajunge, fetiță harnică, ajunge acum! Mai lasă lucrul și plimbă-te puțin afară. Vara s-a dus pe jumătate, uite iarba a început să fie tristă și fără chef. Pădurea cea verde nu mai e atât de veselă. A început să se plictisească parcă. Nici Brotăcelul Verde, cu aripi străvezii nu se mai avântă în slavă așa ca înainte. Stă ceasuri întregi în visare, pe frunza de brustur și numără undele care saltă nepăsătoare în pârâu!”

Copiii erau foarte abătuți. Găsiseră pe Cioară Opărită sau Cioară fără Cioc, - fără suflare - la poalele unui copac. O îngropară sub frunze iar Merișor presăra deasupra câteva flori, împodobind astfel mormântul sărac!

Plânseră lacrimi adevărate pentru că erau miloși și buni; Lămâiței nu i-au spus nimic, să nu o mârnească. Mai ales că o durea și capul, drăguța Lămâiță ar fi suferit grozav.

Cum se simțeau dispuși către melancolie, își alese fiecare câte un trunchi de copac pe care se așezară și scoțând fiecare câte un caietel, se apucară să scrie.

Pentru că îmi închipui că sunteți curioși ca și mine să știți ce au scris Mititeii din Poiana Fermecată, m-am înfrățit cu vântul ca să-mi destăinuiască tot.

Iată ce a scris Merișor, acela care a avut grije să împodobească cu flori, mormântul sărac:

*Plecat-am după mure
— Să vezi ce nenoroc —
Găsirăm în pădure
O cioară fără cioc*

*Mă-ntreb acum, cu frică:
Să-l fi pierdut cumva?
Sărmana păsărică,
N-o să mai cânte : „cra” ...*

După ce citi și reciti poezia, pe trunchiul de copac, tiptil se duse la mormântul sărman al bieteii Ciori și o citi tare, așa ca să audă și ea. Mai potrivea floricelele de pe mormânt, apoi vârî poezia în buzunar.

Ghiocel, mititelul, care cel dintâi dintre flori cunoaște razele de soare și frumusețea lui April, scrise următoarea, poezioară, cu grija toamnei în suflet:

*De ce nu-i veșnic primăvară
Să cânt din zori și până-n seară
De ce nu sunt mereu copil
Așa ca-n luna lui April?*

*Să robotesc mereu pe-afară
De dimineața până-n seară
Și-n suflet vesel de copil
Să zburde luna lui April?*

Aici se opri mititelul de el, fie că nu mai găsea ceva potrivit de spus, fie că socotise că e deajuns cât a scris.

Viorel, tot atât de trist ca frățiorul lui, scrisese și el:

*Toamna stă pândind, să 'ntindă
Văluri negre peste noi
Vrea de tot să ne cuprindă
Ca 'ntr-o pânză de război*

*Uite-acuma trece vara
Și cu ea ne ducem noi ...
Să mai stea Toamna - amara -
Adormită în zăvoi.*

Mărgăritar, isprăvi și el poezioara lui și o reciti cu glas tare. Vântul serii o fură lin și o aduse până aici:

*... Îți dau mărgăritare
Podoabe scumpe, rare
Să fi ca în povești
(O! Toamnă, rea ce ești!)*

*Poina Fermecată
Va fi din nou „pustie”
O! Toamnă nendurată
Fii rogu-te, târzie.*

Credeți oare că Lămâița ședea cu mâinile în sân? Se gândea, se frământă, luă o foaie mare de lipan și ... iată ce scrise:

*O! iar o să fie aicea pustiu ...
- Copacii sârmanii cu ramuri deșarte -
Se duce avântul și sufletul viu,
Odată cu vara ce pleacă departe...*

*Te-ai dus primăvară, cu joc și cu cânt,
Cu raze bogate, cernute din soare ...
Pe unde-i Zefirul ce poartă avânt
Din creangă în creangă, din floare în floare?*

Cum vedeți, dragii mei, în Poiana Fermecată, erau cu toții poeți. Dar poeți nu glumă. Și ... aș vrea să nu vă spun, dar nu pot să vă ascund nimic dragii mei așa cum v-am făgăduit: Veverița, făcuse și ea o poezie, cât stase singură la fereastra odăiței sale la mansardă - cu coatele sprijinite, așa cum îi era obiceiul. Orice ar fi eu v-o spun și vouă:

*O / Lămâița, Merișor
Mărgăritar și Viorel,
Drăguț și palid Ghiocel;
Cum stau aicea în pervaz
Simt lacrimi calde pe obraz
Cum se preling încetișor ...*

*Apoi, cum pică de pe nas!
Mă culc, mă scol gândind la voi
Și vă revăd uscate foi!
În loc de râsete zglobii
Vor țiu doar vijelii...
O! Vară, bun rămas!!*

Veverița începu să plângă mai tare, dar se stăpâni numaidecât. Nu trebuia s-o vadă copiii așa. Ş-apoi seara se lăsase de-a binelea, sosise vremea mesei ...

„Nu vă întristați dragii mei cititori, ci haideți la masă cu poezii noștri din Poiana Fermecată pentru că foamea e mai sănătoasă decât poezia. Și mai ales decât poezia tristă! Poftă bună dragii mei!”.

Copiii, la început nu prea avură chef de mâncare, dar Veverița le spuse o istorioară atât de veselă că uitară de Cioară Opărită, de toamnă, de tot. Cum se mai lingeau pe buze și cum mai mormăiau de bucurie când văzură masa plină cu tot felul de bunătăți! Și pentru că să alunge gândurile negre, Veverița aprinse amândouă lămpile în sufragerie. Jurai că tot soarele de primăvară s-a coborât pe o rază acolo în tufișul de lipan și îmbrățișază copiii într-o mare de lumină caldă ...

VII

Amurgul se lăsa domol, aruncând ici colo, văluri cenușii; umbrele serii se îngânau cu pete de lumină violetă și tremurau diafan. Cortina cobora încet acoperind pe nesimțite, nemărginita scenă a zilei.

Fusese o zi caldă, liniștită, o zi prevestitoare de toamnă. Copiii făceau ultimele pregătiri, pentru ca serbarea să izbutească strălucit.

În vâlnic și ie ...

Cu vâlnic și ie, Veverița își aranja în fața oglinzii, marama pe cap. Borangicul de spumă, cădea în valuri bogate, până la pământ. Floarea prinsă în păr, lângă ureche, ardea ca

focul. Era o Garoafă Roșie, dar nu o Garoafă de Câmp.

În vâlnic și ie, Lămâița părea mai frumoasă ca oricând. Macii de la urechi, îi strecurau lumini roșietice, pe obraji. Părul, împletit în două cozi groase, cădea greu până la genunchi.

Băieții, în straiile lor, albe, atât de albe de parcă râdeau! Aveau cu toții pantaloni lungi, peste care luneca în cute cămașa, strânsă la mijloc, cu brâie; brâie alese numai câmpuri de flori și râuri șerpuitoare.

Și în lumina dulceagă a celor din urmă raze de soare, fluturii de pe vâlnice, de pe ii, de pe maramă,, ardeau cu sclipiri de aur.

Ce fericiți erau copiii! Nu mai aveau astâmpăr, de multe ori încurcau lucrurile, se învârteau mereu, în acelaș loc, cântau, săreau, râdeau și Doamne ferește să se fi murdărit cu o pată cât de mică, vreunul din ei!

Pădurea încremenise și nu avea atâția ochi, ca să privească, să privească mereu.

În amurgul acela minunat, când vara își lua rămas bun, copiii dădeau o serbare de despărțire.

Un mic teatru sub bolta uriașă pe care începuseră câteva steluțe sclipitoare:

Cortina din frunze, sumedenie de frunze, prinse între ele cu aur și argint, foșni lin și lăsă să se vadă o expoziție de covoare, care de care mai măiestrit lucrate.

Pe scăunele cu trei picioare, copiii așteptau atenți din cale-afară! Veverița, în picioare, ceva mai la o parte, tremura încetitor, ca o frunză în amurg.

Ridică mâna, scurt, hotărâtă, copiii se ridicară ca unul. Întăiele note ieșiră nesigure. Dar energica Veveriță, bătu odată cu piciorul, apoi cu mâna și cu piciorul, ca apoi, cu ambele mâini, să bată, neobosită măsura; porniră melodii atât de dulci, că frunzele mișcară mirate din cap, se lungiră se întinseră, încât întregul frunziș, părea că îmbrățișează Poiana

Fermecată într-o strânsoare duioasă.

Copiii cântau de li se aprinseseră obraji; ochii luceau de atâta avânt.

Lămâița suna din clopoțel, Veverița cânta însuflețită de tot.

Valuri de melodie plutiră departe peste frunzișul des, în toată pădurea. Trezi păsărele din piroteală, se ridică în văzduh până la stele, până la lună. Și luna trimese de sus, o mare de raze care aprinse lampioane colorate în toată pădurea.

Sosiră, o! Doamne, atunci, atâtea păsărele, câte ramuri avea pădurea, atâtea găze, câte fire de iarbă erau în Poiana Fermecată, atâtea flori, de cred că toate grădinile au rămas pustii. Brotacul cel Verde, ca jadul prețios, se cocoță în vârful casei, Păstrăvii Aurii veniră până sus pe scenă, Iepure Cenușiu, în rădvanul aurit, trase grăbit la scară, Șoricelul Albastru, atât de albastru încât părea oțel călit se suise pe gâtul lui Cărăbuș Picioar de Lemn și asculta cu gura căscată; și toată această mare mulțime împetrișată venise aici atrasă de tainica putere a cântecului vrăjit:

„Slăvită fi, o, dulce Primăvară!”

Sosiră o, Doamne, atâtea găze ...

Brotacul începu să fredoneze, Păstrăvii Aurii prinseră mai mult curaj, frunzele trimeteau câte o notă răzleață, găzele lungiră gâturile. Se vedea în mulțime coroana de abanos a D-lui Răgace.

O frunză se desprinse de sus și lunecând ușoară, căzu ca un semnal.

Izbucni atunci din mii de cioculețe, atâtea melodie, încât cerul vărsă o ploaie de stele, pădurea se înfiora toată, licuricii aprinseră artificii; întreaga fire cânta, cânta din tot sufletul îngereasca melodie: „Slăvită fi, o dulce Primăvară!” Nu cred să fi rămas careva fără lacrimi în ochi! Și firele de iarbă, plângeau în ascuns, cu roua pe ele!

Se cântă apoi, „Vara trece, rămas bun, o draga mea”, care cutremură inimile până în adânc.

O ploaie de Tufănici acoperi scena până sus. Era ofranda Toamnei, care ascunsă undeva aproape, ascultase cu sufletul întristat, cu ochii plini de lacrimi grele.

Când entuziasmul se mai domoli, căzură cu toții în visare.

Serbarea reușise cum nici nu se așteptau, mai ales că micuții noștri, nu făcuseră invitații speciale.

VIII

Încet, încet, amețeau trecu; micuții noștri se frecară la ochi, nedumeriți și priviră împrejur: „Unde s-o fi ascuns atâta noian de floare? Ah, mândrele Dalii, înalte, albe, bogate; dar eleganții Trandafiri? micuțele Garoafe de grădină? sfioasele Petunii cu parfumul lor amețitor? Veselele Cârциumărese în rochii atât de viu colorate? unde s-or fi ascuns?”

Îți mai aduci aminte, dragă, de păsărică aceea cu penele de aur? Dar de cealaltă cu pene mohorâte, cenușii, regina cântăreților? Ții minte cum se 'nfiora pădurea de trilurile ei vrăjite? O, perechea aceea, elegantă: El, în frac, și vestă albă de mătăasă, ea, în rochie garnisită cu cărămiziu și alb?

„O, frumoase, parfumate flori; o, drăguțe păsărele; o, gâze mici sfioase, care vă strecurați tăcute prin iarba deasă și prin frunze, vă jucați poate de-a v-ați ascuns? ...

Copiii căutară mult timp, strigându-le pe nume. Răspunse doar Vântul, lovind în frunzele obosite: „Fâș, fâș, s-au dus, s-au dus; vâj, vâj, intrați în casă, că de nu, vă iau pe sus, vă urc în zare până la nourii cenușii, și de-acolo vă dau drumul val-vârtej, la bunul plac al vijeliei!”

Cum auziră copiii o amenințare atât de grozavă, intrară repede în casă și nu scoaseră decât vârful nasului afară ca să vadă dacă vântul cel năbădăios și rău a trecut. Mai rămăsese numai o aripă ce tremura ostentiv; copiii prinseră curaj, puseră hăinuțe groase în spinare ca să nu le fie frig și ieșiră afară să dea ajutor Veveriței. Se temeau de vreme rea, de aceea trebuiau să mute bucătăria și sufrageria de vară, în odăița Veveriței, sus la mansardă.

Ce fericiți erau copiii, când se gândeau că Veverița lor

dragă, va locui atât de aproape, de aici în colo, în odaia Lămâiței! Sigur, îi vor auzi sforăiturile, și de câte ori va strănuta, își va ura singură „noroc”, cu glas tare, chiar în somn!

De atâta bucurie, copiii săreau într-un picior, se învârteau în loc, scoteau câte un chiot de răsuna pădurea și zoreau de abia li se vedeau picioarele. Fiecare căra câte ceva:

Ghiocel luase o cratiță mare în care pocnea de zor cu lingura de supă; bătea măsura unui marș repezit, de sărise tot smălțul și de pe cratiță și de pe lingură;

Viorel pusese pe cap tigaia de prăjit clătite și se mânjise cu funingine ca un coșar;

Merișor ducea maldărul de farfurii; și farfuriile cântau legănat?

Mărgăritar sălta cupele și le zăngănea unele de altele;

Lămâița și Veverița aranjau sus, ce mai rămăsese din ceea ce cărau băieții. Căci, cum jucau ei și săreau într-un picior, de colo, colo, nu s-a mirat nimeni, că atunci când Lămâița a vrut să așeze paharele la locul lor, n-a mai avut ce să așeze; când a vrut să pună farfuriile la locul lor, n-a mai avut ce pune; doar cratițele și oalele, acelea da, erau, dar fără smălț pe ele. Se mutaseră doară și ca să te muți fără să ai nițică pagubă nu se poate Doamne ferește!

IX

Acum putea să fie frig afară, micuții noștri habar nu aveau. În sobă ardeau trosnind, ramuri de brad, și aruncau scânteii vesele în toată odaia; de sus, venea miros plăcut de mâncare, provizii aveau din belșug ... dar Zâna cea bună cu părul de aur, știa mai multe decât micuții noștri din Poiana Fermecată! Sosi pe nesimțite, intră pe ușa puțin deschisă, strânse tot ce găsi în covorul de flori, - țesut pentru ea de Veveriță și de Lămâița, - acoperi bine copiii ca să nu le fie frig, puse capacul pe oala cu lapte de căprioară, stinse focul în mașina de gătit - noroc că friptura era gata – și ... călătorie bună dragii mei, călătorie bună, le strigă căsuța pustie, aruncând ultima rotogoală de fum; drum bun, șueră pădurea de se zburli ră frunzele rare și palide.

Începură să cânte, - de-acolo din covorul fermecat - cea mai duioasă melodie, pe care nu o cântaseră încă până atunci: „Căsuță iubită și veselă, nu te vom uita, o, niciodată!”

Frunzișul veșted și trist scutură cu ultima putere frunzele rămase; iarba foșni uscat, sec, dar foșni; vrăbiile gureșe care se ciupiseră până la sânge, pentru o bucată de rămă uscată - tușiră dregându-și glasul; Brotacul Verde ca jadalul cel prețios puse toată căldura în cântec; Șoricelul Albastru de un albastru închis, - ce părea oțel călit - cânta și el cum învățase; Iepure Cenușiu, - spre marea mirare a tuturor - cânta și el; Păstrăvii Aurii cântau cum numai ei știau să cânte; și toată această duioasă melodie plutea lin până departe, trezind ecouri în firea adormită, încălzind ca o mângâere, sufletele pustiite de vitregia toamnei.

Se opriră în Poiana Ghiocilor care nu se scuturau

niciodată, - la umbra mesteacănului ce fusese odinioară cioban. Acolo găsiră pe mirele Pai, cu plăpânda, micuța Garofiță de Câmp.

Urâcioasa Iarnă nu era îngăduită acolo, așa că micuții noștri aveau să petreacă fără grijă până Primăvara, când Căsuța din Poiana Fermecată, avea să îi primească iarăși veselă, prietenoasă ca totdeauna ...

A! Uitasem să vă spun că Veverița grijulie, venea în urma tuturor, sărind păș, păș, prin copaci, uitându-se cu băgare de seamă să nu cadă ceva din Covorul Fermecat.

Și cum sărea ea așa păș, păș, prin copaci, cânta de îți lua auzul. Vocea ei se înălța puternică dintre celelalte, ceea ce făcu pe toți să murmure de admirație: „O, ce ureche muzicală și ce voce minunată, are Veverița noastră dragă!”

